

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

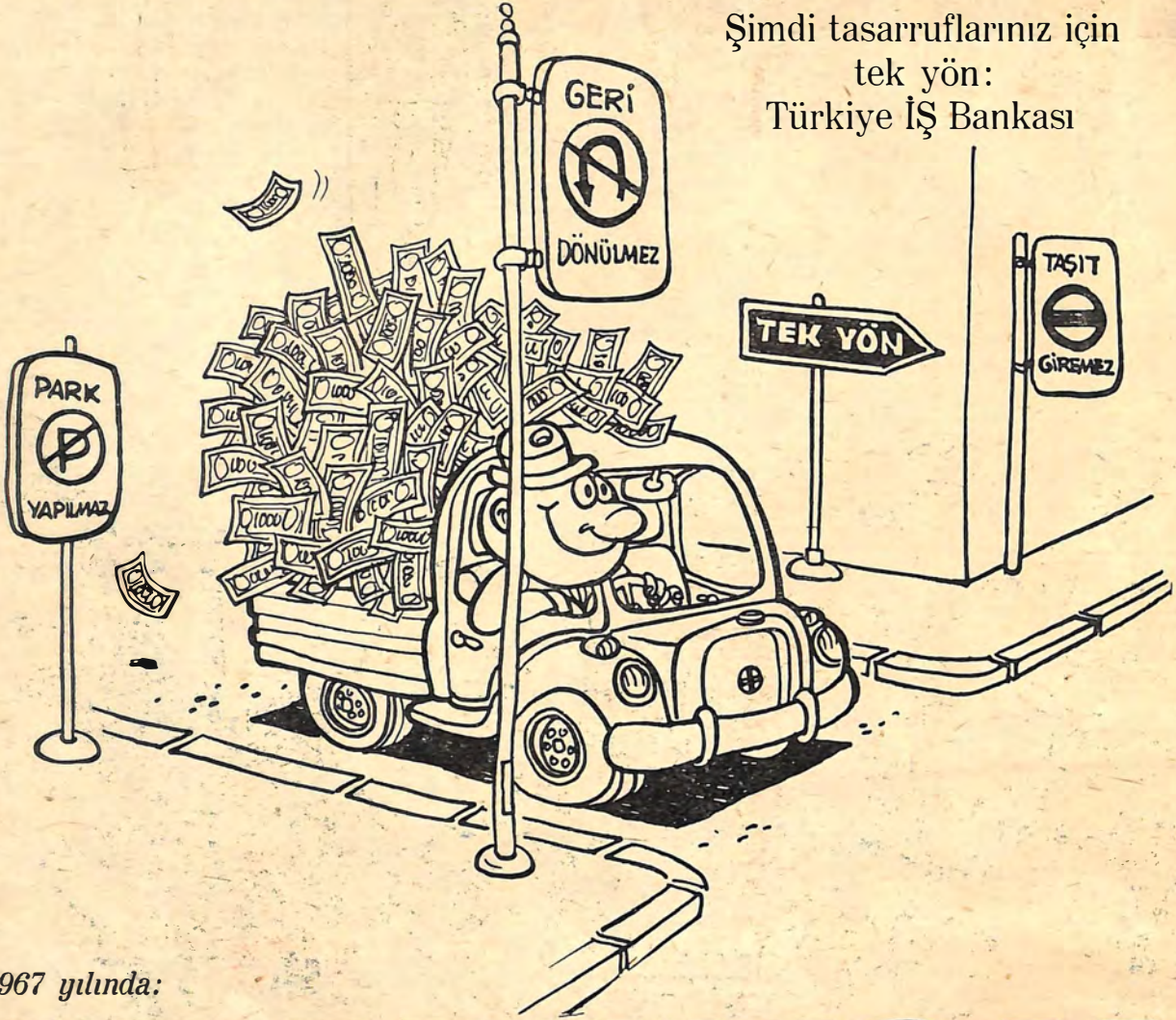
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKA

İnönü — Hafız, kimin ruhuna okunuyor mevlût?..
Demirel — Ucuzluğun Paşam, ucuzluğun!..

Şimdi tasarruflarınız için
tek yön:
Türkiye İş Bankası

1967 yılında:

15 MİLYON

130 APARTMAN DAİRESİ

5 ADET	100.000 LİRA
200 ADET	10.000 LİRA
400 ADET	5.000 LİRA
1000 ADET	1.000 LİRA

ayrıca
30 000 ADET
para ikramiyesi

- Bu yıl dağıtılacak cem'an 15 MİLYON liralık ikramiyelerin ilk çekilişine katılabilmek için 7 Nisan akşamına kadar tasarruflarınızı Türkiye İş Bankasına yatırmakta acele ediniz.
- Merakla beklenen ve 24 Martta yapılacak olan SERVET KEŞİDESİ için İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarrufları muhafaza etmelisiniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın ... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 9 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 22 Şubat 1967

Bu adamlarla mı?

HİÇ söz götürmez: 1950'de, Türkiye, dağ, taş bir «Kalkın ey ehl-i vatan» coşkunluğuna girmişti. Kazma seslerinin, çekiç seslerinin şevki içindeydi memleket. Toprak uyanıyordu, insan uyanıyordu. Tepeden tırnağa bir silkinmişti bu. Görülmedik bir kalkışın isteği içindeydi yeni iktidar...

Ama çapkın bir Fransız, hazin bir iç çekişle: «Ah, demiş, gençler bilse, ihtiyarlar yapabilse!»

Demokrasinin genç iktidarı da böyleydi: Yapma gücü vardı ama, bilgi gücü yoktu.

O şevk, o coşkunluk, o çaba, hesapsız bir hızla koştu, koştu, koştu ve enflasyonun yalçın duvarına çarpıp zavallı başını!

Sayın Demirel'in iktidara gelişi bizi bu yönden sevindirmiştir: Diplomasi miting meydanından değil, Teknik Üniversiteden almıştı. Lâf adamı değil, hesap adamıydı...

Kim derdi ki, bütün başarılarını hesaptan alan bu adam, iktidarının ikinci yılına basmadan bir hesapsızlığın batağına düşecek?...!

Memurlara dağıtılan avansla, yine o memurlarla beraber bütün vatandaşların bir nefes sigarasından, bir kadeh rakısından, bir yudum şekerinden alınan adaletsiz vergi, bu hesapsızlığın akıl almaz örneğidir.

Devlet kapısında çalışanların kimine yirmi, kimine otuz lira düşen bu avansın tümü dört yüz elli milyon liranın üstünde. Memur vatandaş, bu dört yüz elli milyon lira ile sobasına kömür, karısına manto, çocuğuna pabuç bile alamadı. Ama bütün bu şekere zamlar, tütüne zamlar, içkiye ve sigaraya zamlar, o dört yüz elli milyon lirayı, fakirin cebinden geri alabilmek içindir!

Pekiyyy, sen şekere zam yapacaksın da, çaycı, kahveci, pastacı, tatlıcı, mahallebici zam yapmıyacak mı?... Bu zamları cezalandıracak adalet yoktur!

Çayı pahalı içen, sigarayı pahalı içen, rakıyı pahalı içen şoför, kunduracı, terzi zam istemeyecek mi?

Ya devlet satın almaları?... Ordularımız için, yatılı okullarımız için açılacak bütün ihalelerde bu hesapsız avansla hesapsız zammın rakam rakam yankılarını göreceğiz elbet.

Devlet radyosu, Tanrının günü hac propagandası yapıyor. İktidarın ağzı, bu radyolardan:

— Vatandaşlar, milletçe sıkıntı içindeyiz. Ana karnından çocuklar bile borçlu doğuyor... Borçlu millet, tek tek borçlu insan demektir. Borçlu insan hac'a gitmez. Kavuşıcağız mutlu yılları bekleyerek bu yıl

Tanrıdan af diliyoruz, diyemez miydi?...!

Kırk bir yaşındaki bir Başbakan'dan bu güzel cesareti beklemek, istemek hakkımızdı hepimizin. Ama o yok olası oy korkusu, politikacının kalbinde bütün korkulardan üstün!

Demirel çapkın bir müspet bilgiler adamı bile cehalete prim dağıtıyor... Söyleyiniz bana: İçinizde Türkiye'nin yarınından korkmayan var mı?...!

Dün gece, İsrail hakkında yeni haberler okuyordum. Birkaç örnek vereyim sizlere:

1 — Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Teşkilâtının yayınladığı rapora göre, ziraatte, dünyanın en hızlı kalkınan ülkesi, İsrail.

A) İsrail'in kuruluşundan bugüne dek, memleketin nüfusu dört misli, ziraî üretimi otuz misli artmış!

B) Yine aynı zaman içinde, İsrail'in ziraî ürünler ihracatı beş misli yükselmiş!

2 — Ticaret ve Sanayi Bakanlığının açıkladığına göre, İsrail'in, 1966 yılı içinde dış ticaret geliri, bizim paramızla dokuz milyar liranın üstündel

3 — İsrail Başbakanı, bir konuşmasında şunları söylemiştir: «İsrail kalkınmasını mucize diye övenler var. Mucize çağında değiliz. Bizim başarımız, kendimizi en yeni bilgilerin ve buluşların emrine vermiş olmamızın sonucudur.»

Şimdi, Başbakanın bu konuşmasını mânâlandırıran iki İsrail haberi daha vereyim:

A — «Her yıl olduğu gibi, bu yıl da, sömestr sonu tatilinde, binlerce lise öğrencisine, dünyaca meşhur Welzman İlimi Araştırmalar Enstitüsünde, konferanslar verilmiş, laboratuvar çalışmaları gösterilmiştir.»

B — «Kanserle mücadele için «Her kapıyı çal» haftasında, 45 bin gönüllü aydın, ev ev dolaşarak, sigaranın kanser yaptığını anlatmış, broşürler dağıtmıştır.»

İşte, Başbakanını doğrulayan İsrail milleti böyle kalkınıyor, hocasız üniversiteler açarak, tarlasını satın hacca giden köylüçüklere seçim dövizini dağıtarak değil!... Çocuklarına «Peri yoktur, cin yoktur» diyen öğretmenlerin parti başkanından dayak yemesine göz yumarak değil!... Da-

ğıttığı avansı şeker zammı, tuz zammı ile geri alarak değil!

Sayın Demirel'in üstün bir değer olduğuna, çok şey bildiğine inanıyorum. Ama hemen söyleyim ki, bilmediği şeyleri bildiğinden az sanmasın!

Bir insanın her şeyi bildiği yalın kat bir dünyada yaşamıyoruz. Her bilgi, bir bilgiyi tamamlayacaktır.

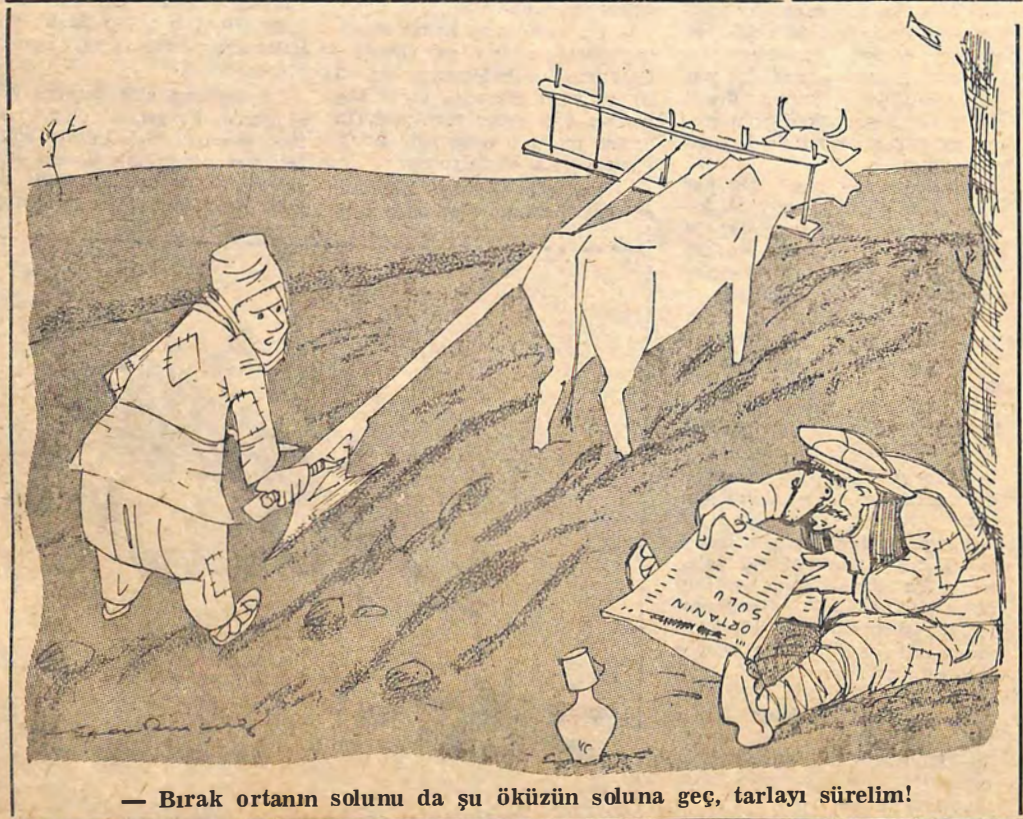
Başbakanımıza sormak isterim: Hangi Bakanınız, hangi bilginizi tamamlıyor sizin?... Milli Eğitim Bakanınız mı?... Sağlık Bakanınız mı?... Ticaret Bakanınız mı?... Hangi, hangi, hangi Bakanınız?

Tatlı bir Fransız şakası ile yazımı bitireyim: Canard en Chainé, bir eski sayısında, şöyle yazmıştı:

«Ticaret Bakanı o kadar cahildi ki, Milli Eğitim Bakanı bile farkına vardı...»

Sayın Demirel, hangi dünyada hangi insanlarla Türkiye'yi idare ettiğinizin hâlâ farkında değil misiniz?

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Bırak ortanın solunu da şu öküzün soluna geç, tarlayı sürelim!

Hay Böyle Yaşamamın... VEDAT SAYGEL

KÜÇÜCÜK kahve ocağında çatır çatır yankılayan parazit kesildikçe radyodan, spikerin sesi duyuluyordu:

— «Hükümetin, zamanında aldığı tedbirlerle enflasyon tehlikesinin tamamen giderildiğini söyleyen Bakan, milli gelir artışındaki memnuniyet verici duruma da değinerek...»

Kahvede bulunan yedi kişinin, yedisi de can kulağıyla dinliyordu radyoyu. Kapının yanındaki bir iskemleyle ilişmiş duran garson, Almanya'ya gönderilecek işçiler konusunda aydınlatıcı bilgi bekliyordu. Tâ aylar öncesinden müracaat etmişti. Sonucu öğrenmek için kaç kere İş ve İşçi Bulma Kurumuna gittiyse, «Sıran gelmedi» demişlerdi, «Almanya'ya sevkîyat şimdilik durduruldu» demişlerdi, «Almanya artık işçi kabul etmiyor» demişlerdi, sevinçli bir haber vermemişlerdi.

Kendini ilgilendirecek bir haber, radyoda da yoktu işte! Ef-kâr dağıtmak için bir sigara yak-tı. İşleri biraz düzgünce gitse, kazancı günlük geçimine yetse, bir yere kimıldamazdı. Köydeki anasını, yavuklusunu da İstanbul'a aldırır, iyi kötü bir yuva kurardı burda. Ama kalk da kur bakalım! Bir aylık kazancını ki-raya versen, yiyeceğe kalmaz, yiyeceğe versen, yakacağa kalmaz!

Derin derin içini çekip, gizli bir kıskançlıkla çevresini süzdü:

— Ah ülen ah! dedi kendi kendine. Şu komisyoncu Mustafa'nunki kadar küçücük bir yazıha-nem olsa, bey gibi yaşardım ya... Atardım içeri dört koltuk bir masa, başkalarının mallarını sa-sata sava komisyonumu alır, yan gelir yatarım! Şunun dertli dertli duruşuna bak! Bütün ma-lını mülkünü depremde kaybet-miş sanki!

Spikerin soluk almak için her susuşunda, ağzından çıkacak ke-limeleri sabırsızlıkla bekliyordu komisyoncu. Onun kazancını bal-talayan iki konu vardı kendin-ce: Kıbrıs ve komünizm! Bunlar-dan biri ortaya çıkıp da, serma-ye ürktü mü, artık işin yoksa pa-ranın piyasaya çıkmasını bekle, dur!

İç burkultu. Kıbrıs'ın bom-bardımanı sırasında kaybettiği i-şi, ölse unutamazdı!

— Yarım gün geciktiremediler bombardımanı, diye geçirdi için-den.

Alıcıyla satıcıyı uyuşturmak i-çin, tam üç hafta göbeği çatla-mıştı! Yaradana sığınıp ne diller dökmüştü adamlara... Şimdi söy-lediklerini hatırlamak istese kı-vıramazdı. İnsan zorda kalınca meğer neler bulup söyleyebiliyo-rmuş! Tam o sırada bombardı-man başlamaz mı? Gazete satıcı-ları avaz avaz:

— Kıbrıs'ı bombaladığımızı ya-zıyoor!... diye bağırmağa başla-maz mı?

Ne yapacağını şaşırmıştı. Alıcı, bu haberi duymasın diye para sa-

ylırken, büronun kapısını kapat-tı, olmadı. Yüksek sesle konuştu, olmadı. Radyoyu sonuna kadar açtı, işte o zaman bir çuval in-ciri, kendi batırdığını anladı. Radyo da aynı haberi veriyordu. Spiker daha, «bom» derken, say-dığı paraları toplayıp, cebine soktu adam. Büyük bir şaşkın-lıkla, ne yaptığını bilmeden, alı-cının üzerine atılmıştı! Fakat a-dam:

— Üstüme varma almam, di-yordu. Harb zamanı toprak yığı-nı olacak bir mala yüzbinlerce lira yatırmak, aptallıktır, diyor-du.

— Allah'aşkına yapma, dedi, sa-vaş çıkmayacağına istersen ga-ranti vereyim, dedi, dinletemedi.

Sonunda biraz da sertçe çek-mişti galiba alıcının yakasından:

— Sen vatana değil, parana a-cıyorsun, demişti. Böyle milli bir dâvâda parayı istife atmak va-tandaşlığa sığmaz, demişti de, malın satıcısı karakolluk olma-larını güç önlemişti.

Dertli dertli bir sigara yaktı komisyoncu. Öyle fırsat, kaç yıl-da bir çıkardı insanın karşısına? İşte kaç aydır sıftahsız kapatı-yordu büroyu. Evin kirası, büro-nun kirası, bir ailenin geçim pa-rası, borçlanmakla ödenebilecek gibi değildi.

— Vergi ayı da geldi çattı, diye geçirdi içinden. Gelir vergisiydi, tabelâ vergisiydi, yaklaşan Kur-ban Bayramının masrafıydı der-ken, gene birkaç bin liraya ihti-yaç var!

Borç alabileceği yerler aradı kafasında, bulamadı.

— Bu ay sonuna kadar satışı-nı yapacağım bir iş var elimde... Eğer onu bir bağlarsam, bir yıl sıkıntı yüzü görmem, diye kaç yerden kaç kere para almıştı. Kimse metelik vermezdi artık. Herkes para kesmiyordu...

— Yanlış iş seçmişik kondimi-ze, diye düşündü. Ulan büro açıp,

ona buna boyun bükeceğine, zah-meti daha az, kazancı daha çok bir işe bağlansaydım ya...

Fakat diğer işler az buçuk bil-gi isterdi.

— Olsun, dedi. Bak sobacı Galip'e... Bey gibi yaşıyor kerata...

Tutardı bir sobacı ustası, o ça-lışır, kendi kazanırdı.

Gözlerinin ucu ile, köşe masa-ların birinde dalgın dalgın otu-ran sobacı Galip'i süzdü:

— Herifi gören, dilenci sanır... Şu kıyafete bak! Şimdi gidip iki buçuk lira borç istesem, verme-mek için kırkbin dereden su ge-tirir!

Sobacı Galip, büyük bir sabır-sızlıkla haberlerin sonunda oku-nan hava tahmin raporunu bek-liyordu. Bekliyordu ama, radyo tahminde bulunmadan, bulutun arkasından sıyrılmaya başlamıştı bile güneş.

Kolu kanadı düştü sobacının. Peşpeşe üç yılı zararlar kapatı-yordu. Yılın dokuz ayında pinekle-yip, üç aylık kazancı ile bütün bir yıl geçinmek zorunda olan bir insan, kış da olmazsa ne ya-pardı? Bütün umudunu:

— Eh, yazın çok sıcak geçtiği-ne bakılırsa, kış da çok soğuk geçecek demektir, diyen ihtiyar-ların sözlerine bağlamıştı.

— Kismetse üç yılın acısını bu kış çıkartırız, diye borç harç dünyanın malını yığmıştı dükkâna. Hani o yağıp da üç gün kalkmayan kar, üç ay sürse ne olurdu sanki?

Düşündükçe aklı duracak gibi oluyordu. Ev geçimi, dükkân ki-rası, tüccarın vâdesi dolan bono-ları, her kar yağışta üç beş boru satmakla ödenebilecek gibi de-ğildi. Ama hayırlısıyla bu kışı da

bir atlıtsın, bahara çıkar çıkmaz değiştirecekti işi. Dükkânı boşal-tır, biraz daha borçlanarak tes-i-satçılığa başlardı. Borusu tıka-nan, musluğu yalama olan on müşteri gelse dükkâna günde, paranın anasını ağılatırdı! Fakat yemin ediyordu işte. Ne kadar para kazanırsa kazansın, dükkân komşusu tesisatçı Neşet usta gi-bi sıkı elli olmayacaktı! Başı sı-kışana yardım edecekti.

Göz ucuyla, küfür eder gibi baktı Neşet ustaya...

Tesisatçı Neşet usta, ümitsizlik-le başını önüne eğdi. Haberlerde sularla ilgili hiçbir şey söyle-me-mişti radyo. Sular akmayınca milletin musluklarından bir şikâ-yeti olmaz, tesisatçının yapacak işi bulunmaz, işte böyle kahve köşelerinde pinekleyip durur!

İç cebinden küçük bir defter çıkarıp, hesaba koyuldu. İşte yi-ne borç bini aşmıştı. Yarım kalıp da, sular akmadığı için bir türlü denemesini yapıp bitireme-diği dört tesisatın parasını da, beşer onar lira isteye isteye ta-mamını almıştı.

Bir sigara yaktı:

— Böyle yaşamamın içine!... diye bir küfür mırıldandı.

Bu mesleği yürütmeyeceği, ka-fasına dank etmişti artık. Yine evin ihtiyacını, bakkaldan borca temin edecekti bu akşam.

— Ver şuradan bir kilo fasul-ye, diyecekti bakkala. Borcumu bir kenara yazıver de, sular ge-lip işler açılınca öderim.

Ödemesine öderdi ama, hep borçla mı yaşayacaktı?

— Tesisatçılığın da tadı kaçtı, diye düşündü. En iyisi değiştir-meli işi!

Takımları ucuz pahalı satıp, bir kahve ocağı da kendi açardı. Bir çay yirmibeş kuruş... Serma-yesi nedir sanki bu meretin? Günde beşyüz çay satsa, eder şu kadar para... Çok çok harcaya-cağı iki paket çayla, üç kilo şe-ker. Kalan kâra bak sen!

Hissettirmeden kahveciyi sü-zdü:

— Herifteki keyife bak. Boşu-na kirallar gibi yayılmış or-a-ya...

İhtiyar kahveci sigaranın biri-ni yakıp, birini söndürüyordu. Ne günah işlemişti Tanrıya kar-şı? Bu çektiği sıkıntıların sebebi ne idi? Tam beş aydır gelen ve-resiye içliyordu, giden veresiye... Yaza yaza defterde yazacak yer kalmamıştı. Günde eline geçen, onbeş yirmi lira kadar bir para. Garsona mı verirsin, kömüre mi yetiştirirsin, çay kahve mi alır-sın, evine mi bakarsın, kiraları mı ödersin?

Sabahtan beri düşünmekten, beyni karıncalanmaya başlamış-tı. Öyle bir uyuşukluk vardı ki üzerinde, kalemi tutmak bile ca-nı istemiyordu. Fakat bırakmaya

Kötü kalem, kullananın da elini kirletir!

da gelmezdi. Borç, bir yerde gene de para demektir. Yazmayı unutursa, kimden ne istemeye hakkı olurdu?

Çıldırarak gibiydi. Eğer bugün birinden para bulamazsa, yarın dükkânı açması şüpheliydi. İşte sobacının hesabı... Bugün bir on liracık verse... Sabahki içtiği çayı yazmış mıydı acaba?

Çekti bir cızıktı!

Tesisatçı? Zaten para mı verdiği vardı? Çekti cızıktı!

Komisyoncu?... Onun yazılacak yeri bile kalmamıştı. Vazgeçti cızıktı çekmeden. Dün:

— Yarın bir yerden para bekliyorum, demişti. Bakarsın hesabının yarısını öderdi bugün.

Oturduğu yerden seslendi komisyoncu:

— Demli bir çay yapsana.

Yaptı, götürdü ihtiyar. Öyle ya, belki verirdi bir miktar para. Çay içildi, komisyoncu:

— Yaz baba, dedi, beklediğim para gelsin, hepsini öderim borcumun!

Kahveci iki cızıktı da komisyoncuya çekerken:

— Değiştirmeli bu mesleği, diye düşündü. Yarından tezi yok dört iskemle bir masa koyup, komisyonculukla havadan para kazanmalı anasını satayım!

Vedat SAYGEL

Vapurlarda «istiab haddi» kontrol ediliyor... — Gazeteler —

İskeledeki — Çok şükür, kaçırdım!...

I. Şahıs :

Tam kırk gün kırk gecede yol aldık katar katar,
Kışın bilmemişim ama, inince geldi bahar.
Bir posta treninde, İzmir'den Van'a kadar:
İki bavul elimde, kompartıman aradım...

II. Şahıs :

Yolları tepe tepe, taşlarda izim oldu,
Gelirken beşikteydi, gelinlik kızım oldu.
Üstümdeki kirlendi, yenisi lâzım oldu:
Beyoğlu çarşısında uzun tuman aradım...

III. Şahıs :

On yıl hasret yaşadım, portakala turunca,
Beş kurşunum yok idi, İstanbul'a varınca.
Pek yüksekte uçmadım, karınca kararınca:
Bir ayda zengin olup, apartıman aradım.

ARADIM

Şevket BULUT

IV. Şahıs :

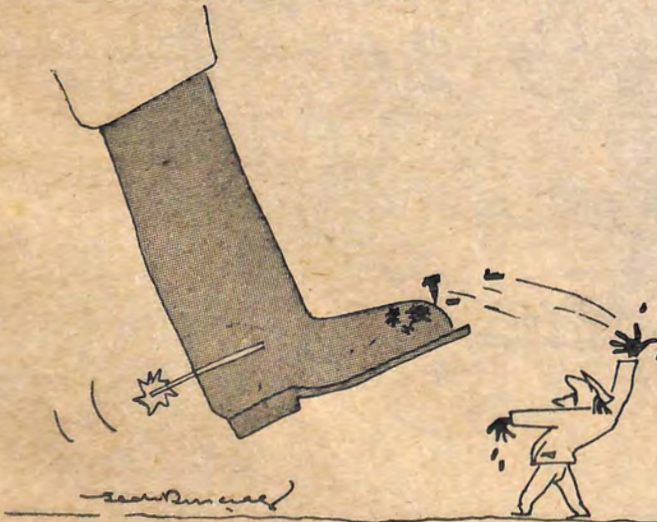
Bizim milyoner peder, beni candan severdi..
İktisatta okurken, dostlarına överdi.
Servetinin tümünü ölmeden bana verdi:
Altı ayın içinde kuru soğan aradım...

V. Şahıs :

Federasyon peşimden dolaşmaktan yoruldu,
Koca Yusuf görünce, mezarından doğruldu!
Avrupa'dan, Asya'dan pehlivanlar çağrıldı:
Hepsiyle güreşmeye geniş meydan aradım...

VI. Şahıs :

Kıbrıs'ı aldı kaçtı, Amerikan filosu,
Kafaları döndürdü Ecevit'in solo'su!
Onbeş lira olunca taze etin kilosu:
Evi beslemek için arpa, saman aradım!

Orduya satılanlar çoğaldı!

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Bir futbol maçı

FUTBOL benim çocukluğumda yoktu, gençliğimde başladı. Dört dalda toplanmıştı eski spor: Yağlı güreş, yüzme, kürek, koşu...

Birincisi, yağlı güreş geleneğimizde var. Padişahlar saraylarında, zenginler konaklarında, yalılarında pehlivan beslerlerdi. Osmanlı hânedanı arasında Sultan Aziz çapında, başa güreş tutacak pehlivanlar bile var.

Ama yüzme, kürek, koşu böyle değildi. Amatör eğlencesiydi yüzme. Sevenler, kendi keyifleri için yüzerlerdi. Koşu, ya tulumbacıların idmanı idi, ya köşklülerin.

Tulumbacıyı bilirsiniz, bugünkü itfaiyenin küçük çapta yayası... Zevk için, hizmet için ve hepsinden çok caka için yapıldı. Ama, bir sosyal yardımdı yangın felâketine karşı.. Bir halk örgütüydü tulumbacılık.

Köşklüyü, gençlerimiz hiç bilmezler. O, yangın habercisiydi. Beyazıt Kulesi yangın işareti verdi mi, sırtında kırmızı ceket, elinde mızrak, Beyazıt'tan yola çıkardı, her semtin meydanında durup yangının nerede olduğunu haber vererek:

— Bekçiüüü!... Yangın vaaar... Fatih'te, Sarıgözel'deeel!...

Köşklüye: «Yangın nerede?» diye sorulmazdı. Raca aykırıydı bu soru... Yoksa, anasının münasebetsiz bir yeri tuttuğunu söylerlerdi insana!

Abdülhamit devrinde İstanbul'a gelmiş bir Fransız koşucusu yarış yapmak ister. Bizde böyle âdet yok. Ne yapmalı?... Düşünüp taşınıp karşısına köşklü'yü çıkarırlar.

İlk müsabaka, kısa mesafe sürat üstüne...

Yanyana dururlar. Tabanca patlar. Bizim köşklü rakibini yarıda bırakır...

Fransız, elini sıkır, tebrik eder, ertesi gün uzun mesafe yarışı yapalım, der.

Bizim köşklü, misafir koşucunun ne dediğini öğrenince atar kahkahayı:

— Asıl şimdi anasını ağlattım gâvurun!...

Uzun koşu onun günlük idmanıdır çünkü... Yangın var dediler mi, Beyazıt Meydanından tabanları kaldırıp Kevaklar'a kadar koşuyor!

Kürek yarışına gelince, yalılar arası bir saltanat eğlencesi imiş eskiden. Meşrutiyetten sonra, Boğaz kıyılarında halk sporu olmaya başladı.

Futbol, bizde Meşrutiyetle yaşattır. Bir Galatasaray vardı, bir Fenerbahçe... Kulüpler çoğalmaya başlarken, ben Vefa lîdadisinde, çocukluk yaşını henüz aşmış bir öğrenciydim. Elim, bileklerim sağlandı. Sınıf arkadaşım rahmetli 91 Saim bir futbol takımı kurmaya atılınca, beni de çağırdı. Vefa'nın ilk formasını giyenler arasında ben de vardım.

Uzun sürmedi bu hevesim. Ama formayı çıkardıktan sonra, devamlı seyircisi oldum futbolun. Nerede maç varsa, ben orada. Bugün, heyecanını yeniden tattığım karşılaşmalar az değildir. Zeki'ler, Aslan Nihat'lar, Dalgacıran Cafer'ler hâlâ gözümün önünde yaşıyorlar.

Hele bir maç vardır ki, unutamam: Bizim Milli Takım'la Slavya maçı... Onu kısaca anlatayım size:

Şimdi Taksim Gezisi olan yer, eski bir kışla yıkıntısı idi. Geniş, koskoca avlusu da futbol sahası... Büyük karşılaşmaları orada seyrederdik...

Türkiye - Slavya maçı da orada yapılacaktı: Fener'den Zeki Rıza, Bedri, Alâattin Milli Takımın hücum çizgisindeydiler. Meşhur Bekir, Almanya'dan gelmişti bu maç için. Kalede Nedim...

Kışla avlusu insan dolu. Omuz omuza, kucak kucağa, hevenk hevenk...

Düdük öttü, maç başladı.

Nasıl beşi beşe çarpınca, beş, beş kere büyür, yirmibeş olursa, her oyuncu kendisiyle çarpışmış bir çapta idi o gün. Zeki mi? Zeki × Zeki idi. Alâaddin mi? Alâaddin × Alâaddin... Nedim × Nedim... Bedri × Bedri... Öylesine coşmuşlar, büyümüşler, kendi kendilerini aşmışlardı...

Solumda, şimdi Osmanlı Bankası müdürlerinden Cemal vardı, sağımda uzun fesli, kalın dudaklı, koyu esmer bir Mısırlı...

İkide birde yerinden fırlıyor, Arap radyosunu andırır tecvitli çığlıklar atıyordu durmadan...

Nedim, bir kuş adamdı, bir balık adamdı sanki. Top havadan geliyorsa, uçuyordu Nedim! Top, yeri sıyrarak bir kasırgaysa, toprağa dalyor, toprağı eşiyordu Türk kalecisi!

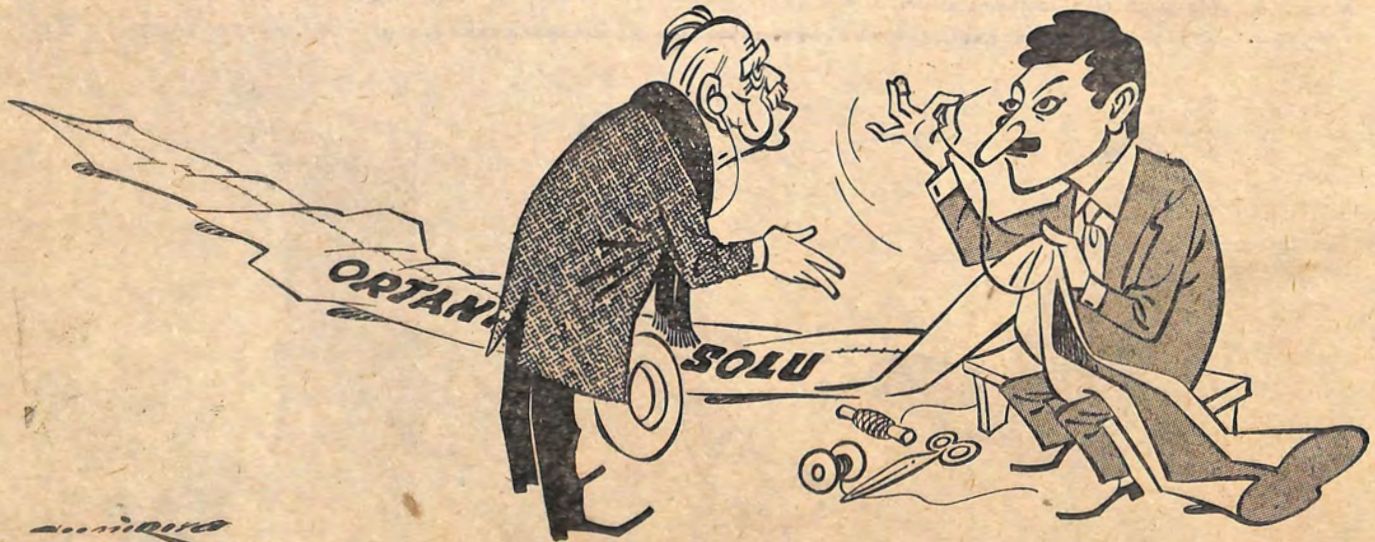
Bir ara, yüzde yüz gol bir şütü, öylesine canını dişine takarak geri çeldi ki, sağımdaki Mısırlı'nın vücudu oturduğu sandalyeden, fesi başından uçtu:

— Allaaah, diyordu, Allaaah!... Kal'a değil, Çanakkal'a!...

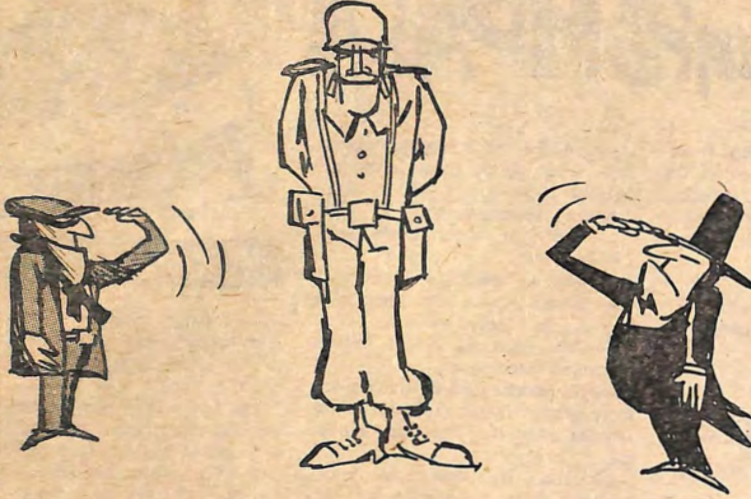
Üzerinden kaç yıl geçti?... Kırktan fazla!.. Ama hiç eskimemiş, hiç solmamış bir renkli filmidir o maç. Ne zaman düşünsem, bütün canlılığı ile hayalimden geçer...

İkinci haftayımın sonunda hakemin düdüğü öttüğü zaman, 2-0 galipti Milli Takımımız. Eeee, futbolcularımız satış piyasasında açık arttırmaya çıkarılmıyorlardı o zamanlar. Herkes, sırtındaki formanın fedaisiydi!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Kolay gele Ecevit... Ne yapıyorsun böyle?...
— Minare kılıfı dikiyorum Paşam!...

Orduya selâm...

Kavgaya devam!...

Ankara

İmtiyazsız vatandaş!

Bitlis milletvekili, sevimli Cevdet Geboloğlu Meclis yapısına giriyordu. Dönmedolap döndü bostan bostan. Polisler koşuştular heykel heykel. Gardrobda o fazla geniş omuzlu gocuğu andıran, kumlu bej paltosu asıldı törenle. Bir mermer merdivenden geçti sevimli Bitlis milletvekili Cevdet Geboloğlu, bir mermer hole girdi, oradan da, şurası burası akaju kaplamalı, iluk toplantı salonuna, aktardı kendini! Ohhh, hayat güzeldi!...

İki üç saat sonracığıma, Meclis yapısından çıktı sevimli Bitlis milletvekili Geboloğlu. Bu sefer başka yoldan çıktı, çok daha şaşı. Demir mihverli, bronz heykeller örneği erler selâm vaziyeti aldılar: Ohhh, hayat ne güzeldi!... Allah Allah, fe stüphanallah, bir de dünyada, dünyayı yönetenlerin tutumundan hoşlanmayan menfiî ruhlu yaratıklar vardı, Allah Allah!...

O gün sevimli Bitlis milletvekili Cevdet Geboloğlu'nun bir hastası vardı. Paralı hastası! (Hastahaneye yatırılan paradan bahsediyorum)... Onu yatırmağa gitti, bunca itibarla yüklü. Ama insanın alnında «milletvekiliyim» diye yazmıyor ki, yazsa! Doktoru arıyordu ki deri anlata. «İkinci kata çıktı, beşinci kata fırladı» diye ordan oraya atıyorlardı onu. Aralık kapılardan, soluk, terlikli, mütevekkil hastalar gözükiyordu. Ense kökleri fırfır, beyaz çoraplı, yumuşak ifadeli hastabakıcılar, onu birkaç kere itelediler aceleden. Orda burda, içinde mercimek ve Sana kalıntısı taam tepsileri serpiştirilmiş duvar dıpllerinde.

Bir aralık üzerinde «Makam odası» gibi bir yazı yazılı kapıyı iteledi. İçerde ufaktan bir idareci, rahat bir koltukta yaylalar gibi yayılmıştı ve fosur da fosur cigara tütürüyordu.

— «Doktoru arıyo...»
İdareci, lakırdısının sonunu getirtmedi bile. Elliyile bir «Defol!» işaretini yaptı, sevgisiz, hırçın, reddeden bir işaret, at sineği kovarcasına... İnsanın alnında «milletvekiliyim» diye yazmıyor ki... Ah yazsa!

Gücenik hissetti kendisini sevimli Bitlis milletvekili Geboloğlu, gücenik ve yaralı: Vatandaşa böyle mi muamele edildirdi?... Bütün idareci-ler böyleydi zaten. Ondan sonra vatandaşın ne bekliyorlardı efendim,

ne bekliyorlardı, ne?...

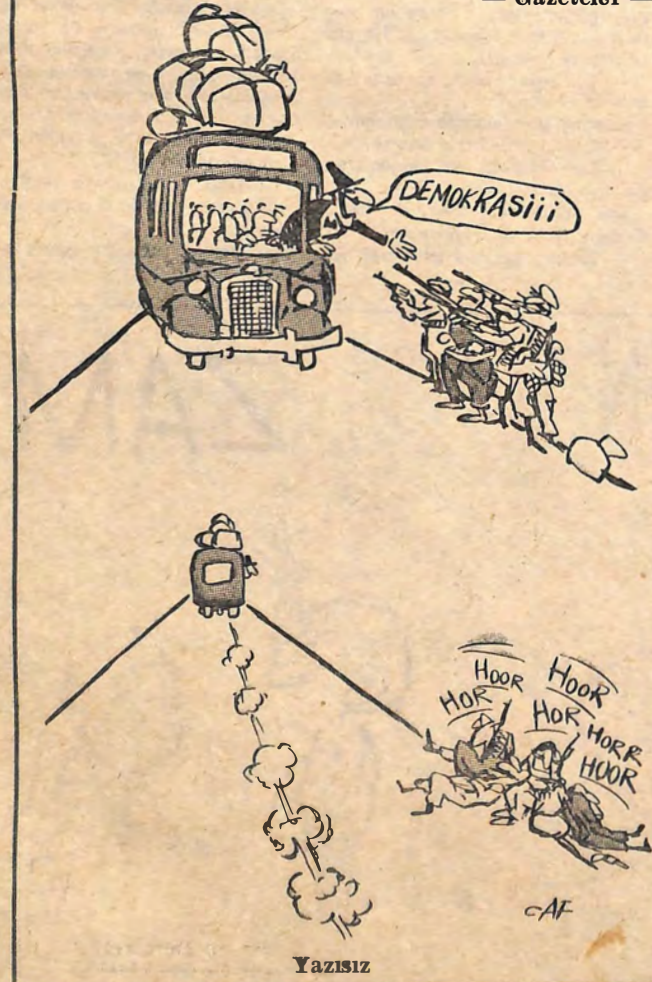
Ertesi gün, bütün bunları arkadaşlarına anlatmak için Meclis'e vardı. Vardı ama... Önünde dönmedolap döndü, bostan bostan. Polisler koşuştular ve selâm duruştular heykel heykel, mermer merdivenlerden, mermer hollerden, akajulu iluk toplantı salonuna girdi bir stire, sonracığıma çıktı. Yine bronz bronz, heykel heykel vatan bekçileri onu rak-kadak selâmladılar askercesine. Ohhh, hayat ne güzeldi.

Allah Allah, festibhanallaaaah, dünyayı yönetenlerin tutumundan hoşlanmayan menfiî ruhlu yaratıklar da vardı, Allah Allah!... Ama onlara karşı tedbir alınacaktı: Ted-biiir!

NOT: A hastahanedeki idarecim, ver o dürüst hareketi yapan elini öpem! Bir dakika için olsun, imtiyazsız vatandaşa karşı idarecilerin tutumunu gösterdiğin için, hafifinden, en hafifinden... Gelecek sefer, daha «sıkısını» yapsanaaaa!...

Sükan: «Eşkiyayı demokrasi ile yola getireceğiz» dedi.

— Gazeteler —

Mektubu

Geçmiş zaman olur ki

Senato'da Napoléon'a kardeş Ahmet Yıldız, tırtır tırtır konuşuyor-du.

Napoléon'a kardeş Ahmet Yıldız'ın, belki boy posundan ötürü ben bir Napoléon'luk havası görüyorum onda. Belki kendine olan güveninden ötürü, belki lâflarını mitralyöz kurşununca kullandığından, ama var böyle bir havası, ihtilâl uzaklaştıkça daha fazla meydana çıkan. Zaten Napoléon'da ihtilâl uzaklaşınca meydana çıkmağa başlamış, di mi?

O tırtır tırtır konuşa dursun, ben Senato'daki 27 Mayısçılara bakıyordum, sivilleşmiş 27 Mayısçılara...

Mucip Ataklı Paşa fazla değişmişti, gene o esmerlikte! Osman Köksal bir solmuş, bir sönmüştü. Yaramamıştı Senato ona. Kadri Kaplan, ışıklı bakışından bir şey kaybetmemişti. Suphi Karaman gene Yenigeri bıyığı kaşlarla pür kaşı... Öbürlerinde o bocalama devresi bitmişti. Normal ölçülerine dönmüşler, «Devletlü» olmamağa alışmışlardı.

27 Mayıs günlerinin en cefakârı kişiliği Madanoğlu'ysa, kendi ışığına kendi «pür» demişti sanki. Seçildiği günden beri «obsur figurant» rolündeydi. Bakımlı bakımlı, lâcivertler içinde, ince dokulu jileler içinde, azıcık kalın bileklerinin üzerinde gerilmiş, siyah çoraplar içinde, ayna pırlıtlı siyah mokasenler içinde ve sonsuz bir sükûtiliğin içinde. Ahmet Yıldız'ı dinliyordu, içinden «Yahu adamın amma dili varmış» diyerek!

Kürsüde, Napoléon'un Karadenizli kardeşi havasında, Ahmet Yıldız, tırtır tırtır diye konuşmasına devam ediyordu...

Tırtır tırtır ya Madanoğlu!...

Nimet ARZIK

Hayat

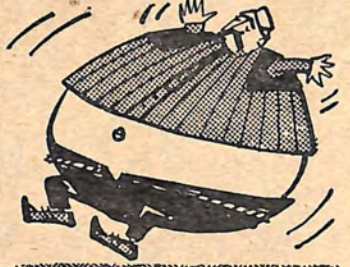
Önce sigaraya, içkiye zam... Sonra, şekere... Arkasından tuza!

Yâni hayatın tadı, tuzu kalmıyor...

Abdülhak Hâmit'in şu iki mısra-nı levha yapıp evlerimize asmalıyız artık:

Tad yok gecesinde gündüzünde,
Ben neyleyeyim bu yer yüzünde!

POMPALA Yavrum POMPALA

MUZAFFER İZGÜ

O NU hamamda gördüm. Vücutunun orasında burasında kocaman şişler vardı. Bu şişlere bakıp bakıp pofluyordu.

— Hayrola yahu, bu da yeni bir hastalık mı yoksa? diye sordum.

— Ne hastalığı be kardeşim, ne hastalığı, dedi. Eğer, keselenmek için terleyeceksen otur da anlatayım.

Yanına uzandım... O:

— Bilirsin bizim nahiyeyle, dedi. Valideynen peder orada otururlar. Geçenlerde, bi uğrayayım, ellerini öpüp hayır dualarını alayım dedim. Hay keşke gitmez, hayır dualarını almaz olaymışım. Nerden bileceksin başına bu işlerin geleceğini? Neyse, gittik nahiye. Sen sağol, valide seyahate çıkmış. Pedere gelince, o da romatizmadan kontenjan senatörleri gibi yatıp duruyor.

İkinci gün, elime bi kazma bi kürek alıp bizim validenin Hilton'una bi çekli düzen vereyim dedim. Neyse, başladık mezarın o yanını bu yanını düzeltmeğe. Ne de olsa sağlığında hiçbir faydamız dokunmamış, bari öldükten sonra mezarında faydamız dokunsun dedim. Bi testi de su döktüm mezarın üstüne. İşte bu sırada iki jandarma başıma dikile-

rek:

— Yöri garakola, dediler.

— Suçum ne ki hemşerim? diye sordum.

— Yöri de garagola, orda ağnatırık.

— Yahu bilâder, bu benim anamın mezarı, define falan aradığım yok.

— Yöri lan, fazla konuşma.

Yöri yöri!... N'apacan, heriflere biraz karşı gelsen. adamı ossat anasının yanına gömerler.

— Gidelim, dedim.

Karakola vardık.

— Getirdik onbaşım, dediler.

İçerde bi uzatmalı onbaşı var ki,

nah çınar kütüğü gibi beden, kenef sazlığı gibi bıyık, üstelik gözler de Allaha yan bakan cinsten. Palaskanın son deliği bile üzölmüş göbeğin haşmetinden... İki kolu da boydan boya kırmızı şerit.

— Gel lan burya, dedi.

— Buyrun onbaşım, dedim.

— Ne zaman geldin lan burya?

— Dün efendim.

— Eyi poh yedin!...

— N'aptım ki onbaşım?

— Daha nidecen lan? Dün gel-meğnen, bugün iki evli soydun.

— Ben mi?

— Yok, babam!...

— Yanlışınız var onbaşım.

— Ne yanlış lan? Bu nahiyyeden

heç bi vukuat gaydettirmeden tam üç yıldır gaymakamdan üstüste eferin alıyordum.

Bir gece evvel, onbaşının ne denli bir onbaşı olduğunu kahvede anlatmışlardı. Milletin, evinde türkü söylemesini bile yasak etmişli.

«Golgola gezmek yassak... İsterse garı goca ossun, gene yassak!...»

«Kahvelerde oyun oynamak yasak.»

«Kahkaha atmak yassak.»

«Gece onikiden sonra nahiye içinde dolaşmak yassak!...»

Nerdeyse adam, eşeklerin anırmasını da yasaklayacak. Bu yasaklara uymayanların vay halinel... Adam tee Sivas'tan hususî deynekler yaptırıp getirtmiş. Zenaatına meraklı bir adam vesselâm... Neyse, kardeşime deyim:

— Onbaşım, dedim, ellinizde bi deliliniz var mı?

Adamın tam damarına basmışım...

— Çok, dedi... Dışarıya bağırıldı:

— Lan Mısdafa, garşıkı odadan delilleri getir!...

Baktım, bi kucak dolusu deynek...

Onbaşı, bıyıklarını burkarak:

— Bundan eyi delil isten mi? dedi.

— Vallaha onbaşım ben yapmadım. Zaten benim sabıklarım hirsızlıktan değil ki.

Keşke demeseymişim.

— Vay ulan, demek senin sabıkan da var?

— İki de adam yaralamaktan...

— Şincik yandın işte. Yıkın ulan Mısdafa şu düzüyü yerel...

— Ama onbaşım, vallaha billâha günahıma gireceksiniz.

— Ne günah lan? Bu garagoldan içeri benden izinsiz melekler bilem adımını atamazlar. Fur ulan Mısdafa!

Bir... İki... Üç... Beş!... Ne de olsa biraz dayağa alışkanlığımız var.

— Söyle lan, sen mi soydun?

— Töbeler olsun onbaşım ben soymadım.

Baktı ki adam, deyneğe karşı epeyce bağışıklığımız var:

— Ulan, dedi, ben sana şındi candarmanın son buluşunu tatbik edlym de, bak bakalım söyler misin, söylemez mlsin? Get lan Mısdafa, şoför Halim'in pompasını al gell...

Jandarma:

— Başüstüne gımandanım, dedi fırladı.

Tekrar yalvardım:

— Yapmayın onbaşım, günahırl!

Şişirecem ulan seni, vallaha da billâha da şişirecem. Beni gaymakamın eferiminden mahrum edecen hal!... Şu dağın başında o eferin de elimizden gederse biz neyle eğleniriz? Ulan bi bulsam şu pompayı içâdeden onbaşıyı, vallaha billâha ellerini öpecem de, memlekete en büyük eyiliği sen yaptın, en büyük buluşa sen govuşturdun diyecem. Sizin gibi köpoğlularını başka türlü yola getirmek mesele...

Jandarma pompayı aldı geldi.

— Çıkarın lan şu düdüğün pantolunul...

— Yapma onbaşım, sonra ölürsem?...

— Ölürsen öl ulan. Bi it'eksik olur memleketten. Götürür atarık dereye leşinli, sona da bulur dahigatırını yaparık.

Taktılar mı kardeşim hortumu bizim altımıza... Ulan ocağı batasica, o Mısdafa denen jandarma, sanki kırk yıllık şoför muavinymiş gibi bi basıyor, bi basıyor ki pompaya, derşin on tonluk arabanın lâstığını şişiriyor.

Biz başladık, derisi yüzülecek koyunlar gibi şişmeğe.

— Ölecece onbaşım!...

— Geber ulan!... Daha hızlı bas pompaya!...

— Hava geçiryo gımandanım, istersen ağzına bi çapıt dıkak...

Ağzıma da bir mendil geçirdiler mi, karnımın içi zannediyorum patlayacak. Derken ceketimin düğmesi koptu.

— Ulan daha hızlı!...

İsdersen gımandanım, bu deyyusu benzin istasyonuna götürük. Orda daha hızlı şişirrik.

— Yeni garagolu zaten benzin istasyonunun dibine yaptıracam. İçeriye de bi hava hortumu, ondan sona gelsin bizim eferinler...

Neyse kardeşim, bir ara baktım bizim gömlek caart diye ortadan bölündü. İşte o zaman kendim kaybetmişim...

Kendime geldiğimde şöyle bi kıpırdanayım dedim, ulan aman, aynı top gibi olmuşum. Paldır küldür pencerinin yanına yuvarlandım. Kapıdan çıkacam, çıkamam... Herifler öyle şişirmişler ki beni, olmuşum tam bir meteoroloji balonu. O anda içeriye onbaşı girdi:

— Hadi hadi, neyse gurtardın paçayı, yoksa patlatacaktık seni, dedi. Hirsız yakaladık.

— Ya ben n'olacağım şimdî? diye sordum.

— Çek get...

— Bu vaziyette nasıl giderim onbaşım?

— Golayı var...

Adam geldiğiyne üzerime oturdu. O oturup kalktıkça, bi hava boşalıyor benden, zannedersin tepkili geliyor...

Ya işte böyle kardeşim. Bu mesele olalı tam bir ay oluyor, hâlen inmeyen yerlerim var. Bir arkadaş hamamı tavsiye etti, bakalım burada indirebilecek miyiz şişleri?...

Muzaffer İZGÜ

✱

Hangisi?

Zamdan önce «zam yok» diyen Tökel Bakanı, «Devlet menfaati için ilk defa yalan söyledim» demiş...

Ulaştırma Bakanı Seyfi Öztürk ise «Şehir hatlarına zam var» diyor.

Hangisi devlet menfaatine dersiniz? Yalan söylemek mi, doğru söylemek mi?

ORTANIN SOLU

ZAM

— Nedir bu Paşam?..

— Nedir bu Demirel?..

YEDİ

Pazartesi

İpini koparanlar

Rusya'da ipini koparan dev balon, Türkiye'ye gelmiş!

Hani tıpkı, bazı ipini koparanların bilinmeyen maksatlarla Rusya'ya gittiği gibi!...

Salı

Kolayı var

İ.E.T.T. nin maaş veremeyecek duruma düştüğünü söyleyen Genel Müdür, «Böyle giderse, tramvaylardan sonra, otobüsleri de kaldıracamız» demiş.

Aman üstad, otobüslerin gühahı ne? Maaş bekleyen personeli kaldırın, olsun bitsin!

Çarşamba

Üç demeç

Ecevit: «C.H.P.'de sarsıntı var!»

Güleç: «C.H.P.'nin manzara-sı hazindir!»

Feyzioğlu: «C.H.P.'yi bölme-ğe kimsenin gücü yetmiyecek-tir!»

Aman beyler, kimseye yapacak iş bırakmadınız ki... Kırk yılın yıkamadığı partiyi, insan üstü bir gayretle Varto'ya benzettiniz!

Perşembe

Bir açılırsa

Bir yandan yurt dışında çalışmak isteyen işçilerimiz pasaport muamelelerinde kolaylık isterlerken, bir yandan da Çalışma Bakanlığı şu açıklamayı yapıyor: «Türkiye'de her on kişiden biri, dışarı gitmek istiyor!»

Belki fıkrayı bilirsiniz. Elinde sınırsız tuttuğu anahtarlarla konferans salonunun kapısına dikilen hademe, kan ter içindeki adamı göğüsler:

— Yassah hemşerim! Mümkünü yoh, heç bi kimseyi içeri alamam!

— Aman, der öteki, müsaa-etseniz kimseyi rahatsız et-

Ecevit, halka ortamın solunu anlattı. — Gazeteler —

— Lâf aramızda, şunu bana da anlatıver Ecevit!...

Soğuk haber!

GÜN

meden, ayaklarımın ucuna ba-sa basa girerdim.

Odacı, göğüslediği adamı u-zaklaştırmaya çalışırken:

— Mümkünü yoh diyom bey, diye tekrarlar. Gapiyı bi açacak olursam, içerdekilerin hepsi gendilerini dışarı ata-caklar!

Hani bizde de pasaport mu-ameleleri bir kolaylaşacak o-lursa, korkarız içerde kimse-cikler kalmıyacak!

Cuma

Yandık

A.P. Senatörü Dikeçligil, «Köylülere kabak tatlısının nasıl yapılacağı öğretilmeli-dir» demiş.

Eyvaaah, olan gene bize o-lacak desenize... Kabak gibi konuşan bir takım adamları, bundan böyle soframızda tatlı olarak göreceğiz!

Cumartesi

Uygundur

Maliye Bakanı, «Bütçe plâ-na uygundur» demiş.

Pekii, bütçe açığını kapat-mak için Tekel maddelerine yapılan zamlar?... Plâna pro-grama değil, sadece geleneğe uygundur!

Pazar

Birazcık değiştik

Son günlerin gazetelerine şöyle bir göz atalım:

«Salıpazarı antrepolarında bir yolsuzluk ortaya çıkarıl-dı.»

«350 milyon liralık yolsuz-luk, Meclise getirildi.»

«Deniz Nakliyatı üç mil-yon liralık yeni bir yolsuzluk meydana çıkartıldı.»

Bu da yenisi: «21 yıldır din adamlarına eksik maaş veren bir müezzın, zimmetine 250 bin lira geçirdi!»

Hey gidi günler hey! Eski-den milletçe «Vatansever» dik, nedense şimdi «Avantase-ver» olduk!

— İlerleyin baylar... Ön taraf boooş!...

Benim ...

Gördüm baloda bir kız:

Gözüm üstünde kaldı!...

Aman ne usta hırsız:

Hemen kalbimi çaldı!...

✱

Kaç aydır derdim, tasam,

Yüreğimi oyuyor!...

Benim sevgilim ressam:

Yüzünü çok boyuyor!...

✱

Ah, görseniz ne cici,

Ne sevimli, ne şeker!...

Benim sevgilim çiftçi:

Keseme danı eker!...

✱

O, dökmek isterse kan,

Mutlak kalbimi seçer.

Benim sevgilim kaptan:

Herkesle dalga geçer!...

Sigarlara zamdan sonra...

— Bundan sonra karıcığım, ı

Pişkinlik

Tanınmış bir gazeteciden beş bin lira alacağı olan bir avukat, bir gün gazetecinin uzun bir seyahate çıkacağını öğrenir. Ona, bindiği trenin hareketine birkaç saniye kala yetişir. Bu sırada kompartmandan kendisini uğurlamaya gelen dostlarına el sallayan gazeteciye seslenir:

— Beyefendi.. Beyefendi!.. Beş bin lira...

Gazeteci, pişkinlikle lâfını keser:

— Ziyarı yok efendim, dönünce verirsiniz!

Sonuncusu

İki arkadaş konserden çıkıyorlardı. Biri diğerine sordu:

— Hangi parça hoşuna gitti?

— Sonuncusu.

— Neden?

— Ondan sonra konser bitti de onun için!

Ne yapmış?

İki hoppa kadın arasında:

— Kocam, onu aldattığını takdirde beni öldüreceğini söyledi.

— Peki, sen ne yaptın?

— Tabancasını alıp sakladım!

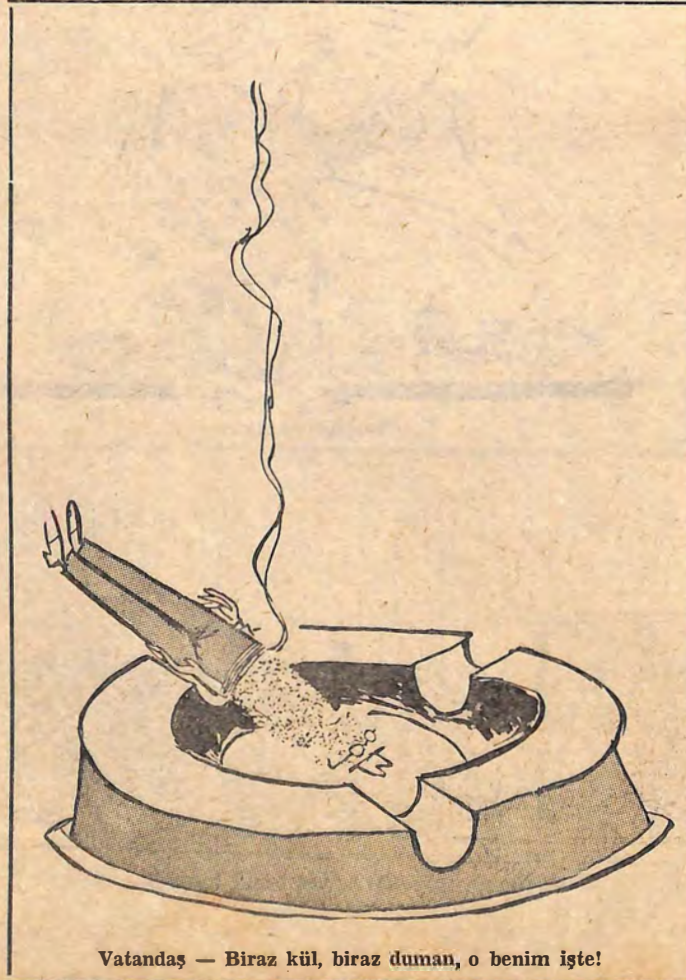
Dilenci

Kadın, durmadan kapıyı çalan dilenciye bağırdı:

— Haydi git, yoksa şimdi kocamı ağırıyorum...

Dilenci güldü:

— Kocamı tanıyorum, dün gece kapınızı çaldığım zaman bana: «Haydi git yoksa şimdi karımı çağırıyorum!» demişti.

Vatandaş — Biraz kül, biraz duman, o benim işte!

Komiser — Ulan sen

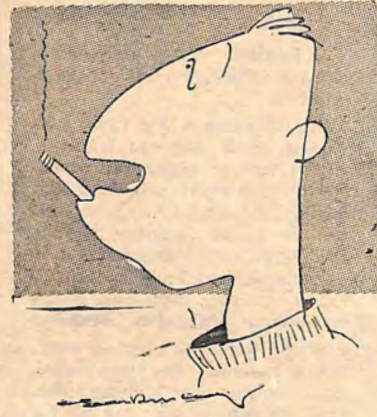
e zam yapıldı.

nız meze, suyumuz rakı!...

Zam'dan önce...

Zam'dan sonra!..

... Sevgilim!

Yüzüne bakarsa kim,
Bayılır, içi erir!...
Benim sevgilim hâkim:
Bana bin ceza verir!...

✱

Bulursa yağlı bır av,
Açıkgöz, hemen çatar!
Benim sevgilim manav,
Herkes'e fındık satar!...

✱

Eğer kırarsam bir pot,
Bir bakışıyle ezer!...
Benim sevgilim pilot:
Başı havada gezer!

✱

Aşksız geçer mi hayat,
Ben uğurunda köleyim!...
Benim sevgilim cellât:
Kollarında öleyim!

Necdet Rüştü EFE

İçecek adam mısın?..

— Yirmi beşe baylar, bir avuç izmarit yirmi beşe!...

Otobüsle

Taksim'de iki arkadaş karşıla-
şır:

— Vay, sen misin? Buraya oto-
mobille mi geldin?

— Hayır!

— Otobüsle mi geldin?

— Otobüsle!

— Otobüsle mi? Nasıl geldin?
Ben Köprü'de bir tanesine bin-
dim, yarım saat bekledikten son-
ra canım sıkıldı, indim.

— Canımı, ben de sana otobü-
sün içinde geldim demedim ya.
Otobüsten otobüse geçe geçe bu-
raya kadar geldim!

Kekemelik

Doktor, hastaya:

— Söyleyin bakalım her zaman
kekeliyor musunuz?

— Hayır do do dok to tor, cu-
cuğum yalnız ko-ko nu şuşur ke-
ken...

Garip kuş!

Bir salonda, köşeye çekilmiş
iki kadın dedikodu yapıyordu:

— Hayatım, garip kuşun yuva-
sını Allah yapar derler, şu tek
başına oturan bayanı görüyor
musun?

— Evet...

— Kızının evlenmesinden bir
ay sonra büyük anne oldu.

Unutmuş

Kulüpten çıkan çok şık ve genç
bir kadın, kapıda duran bir tak-
siye atladı, şoföre:

— Bu civarda dolaşalım, dedi.
Arabamı nereye bıraktığımı bir
tүrlü hatırlayamıyorum!...

Karikatürlerde gördüğümüz, fıkralarda okuduğunuz dalgınlıklar hiç kalır benim dalgınlıklarımın yanında...

Zaten ben, annemin de babamın da dalgın zamanlarında dünyaya gelmişim. Hiç dalgın olmasalardı, hayatın bu kadar paha-

İKİZLERE TOP

ılanacağını, insan hayatının bu kadar ucuzlayacağını bildikleri halde dünyaya getirirler miydi beni?

Karımın bazan yanlışlıkla elini öper, babamış gibi para isterim. O zaman, kafamı okşayan dost tokadıyla ayılırım...

— Hişt, hizaya gel bakalım, ben senin karımın!

Bazan da, dalgınlık ötesi bir aklıklıkla dairede çalıştığım müdürüme:

— Benim şeker karıcığım, diye seslenirim.

Bütün arkadaşlarım ve ailem bu durumumu bildikleri için hemen affederler beni. Nasıl affetmesinler ki, geçen gün o güzelim kolalı gömleğim altına giydiğim pijamamla tutmuşum dairenin yolunu. Bereket yolda bak-kala uğramıştım.

— Bir sigara, dedim.

— Nereye böyle? diye sordu bakkal.

— Daireye...

Bakkal Mustafa'nın kahkahaları hâlâ kulaklarımdadır:

— Sen bu kılıkla dosdoğru yatağa git ahbap, yatağa!...

— O da nedenmiş?

— Ayol baksana altına!...

Altımda, o kalın çizgili pijamamı görünce eve nasıl döndüğümü, karıma nasıl çıktığımı, bir

ben bilirim, bir de Allah... Karım:

— Bıktım vallahi, bıktım!... İlkokula giden iki çocukla mı uğraşayım, yoksa seninle mi?

Bağırdım:

— Benimle uğraş, anladın mı, benimle! Elâleme rezil kepaze oluyorum...

Bunların hepsi bir yana, esas felâket, daha doğrusu felâketlerin en büyüğü geçen gün otobüsün birinde geldi başıma. Benim ikizlere, iki lâstik top almıştım. Elimde toplar, otobüse bindim. Otobüs de öyle kalabalık ki, milletin nerdeyse tekmiil âzâları tutkalsız birbirine yapışacak. Kadın ve kızların arasından cenkleşe cenkleşe kendime birkaç santimetre karecik yer bulabildim. Arka sıırım, bir kadının göbeğine, ön sıırım da genç bir bayanın kalçasına dayanıyordu. Elimdeki topları tutmak için bir hayli zahmet çekiyordum. Top, bir tane olsa neyse, insan bir eliyle tutar, öteki eliyle de önündeki arkasındakinin tutulacak bir yerini yakalar... Ama, iki elim de meşgul olunca, aynı su düzindeki kabarcık gibi bir o yana, bir bu yana sallanmağa başladım.

Yan tarafımdaki koltukta oturan yaşlı bir kadın:

— Kaça aldınız topları? diye sordu.

— Beşer lira efendim, dedim.

— Bakabilir miyim?

— Ne demek efendim, buyrun bakın!...

Topları uzattım.

— Uuu güzelmiş, çok ucuza almışsınız.

— Aldanmam hiç efendim. Biraz daha konuştuk, kadın topları yanımdaki başka bir bayana uzattı. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum, uzandım toplarımı aldım. İki kadın eli değiş-tirmiş olduğu için sıpsıcaktı toplar.

— Valahi hamfendi, böyle toplar beş liraya az bulunur, dedim. Solumdaki yaşlı adanı, kıs kıs gülerək, yavaş bir sesle:

— Öyle, dedi.

— Hem o kadar sert ki, çocuk değil, büyük bile oynasa ezemez...

— Öyle, dedi yine yaşlı adam...

Dalgınlığımın yanında bir kabahatim de, oldukça çenesizimdir. Hele böyle bir tasdikçi bulduktan sonra, benim çenemi muhalefet bile kapayamaz.

— Bu toplar ithal malıymış...

— Belli...

— İşportadan aldım...

— Allah Allah, işportaya kadar düştü mü bunlar?

— Düşmüş efendim, düşmüş...

Vallahi azizim bu zamanda top

deyip de geçmemeli. İnsana içi kof olmanı yuttururlar da, ruhu bile duymaz. Gerçi iki sıkınca ne mal olduğu ortaya çıkar ama, belli olmuyor bu işler. Fakat böylesi az bulunur cinsten, sâfi sünger mübarekler...

— Vallahi bir şey diyemem. Takma da olabilir...

— Şu yumuşaklığa hak beyefendi!...

— Çok mu yumuşak?

— Geçen sefer bizim ikizlere yine böyle top almıştım da, iğri büğrüydü. Ya bu toplar? Özenen özenmiş, kusursuz yapmış...

— Belli...

— Fakat bu toplarda da hatâ yok değil. İnsan yokladıkça farkına varıyor. Neden insanlar böyle olur bilmem azizim. İlle de bir tarafında küçücük bir kusur bırakırlar. Bak, şu ucuna bak, aynı üzüm gibi bir şişkinlik bırakmışlar. Galiba ek yeri olsa gerek?

— Hayır, başlangıç yeri...

— Vallahi nerde o bizim küçüklüğümüzün topları? Elimize aldığımız zaman, aynı bir genç kız kalbi gibi titirdi. Şuna bak, hiç titiriyor mu?

— Biraz sonra belki titrer...

— İnanır musunuz azizim, şu zamanda her şeye hile girmiş. Bakınız, şu elimdeki toplara bakınız, ikisini de beşer liraya aldım. Fakat, şu elimdeki küçük, şu elimdeki büyük... Üstelik büyük olanı, biraz da yumuşak...

— Hayret vallahi!...

— Aa aaa, şu tarafında da bir katılık var. Aynı fabrikanın malı be kardeşim. Ne var yani birini katı, birini yumuşak yapacak?

— Olmuş bi kere...

— Aaa aaa, şaştım vallahi bu toplara... Satıcı aylarca oynatamaz dedi, baksana şuna azizim, birkaç sıkışta pörsüdü gitti. Bu gidişle eve kadar dayanmayacak korkarım...

— Dayanmaz dayanmaz, bu sıkışa demir olsa dayanmaz...

— Ne demiri?... Şuna bak şuna!... Allah aşkına elini uzat da bak, nasıl yumuşadı, pelte oldu!

İşte bu sözü söyledikten sonra olanlar oldu. Bir tokat geldi ki suratıma, zannettim gözümün önünde tüm otobüs halkı twist yaptı... Zor tutundum yaşlı adamın omuzuna.

— Biletçiii, biletçiii, şu terbiyesiz adam deminden beri göğüslerimi sıkıştırıyor!...

— Kim o, kim o terbiyesiz?...

Otobüs durdu. Deminden beri, söylediklerimi tasdik eden yaşlı adam kahkahalarla gülüyordu. Önümde duran genç kadın, bana dönmüş ha bire bağıırıyordu:

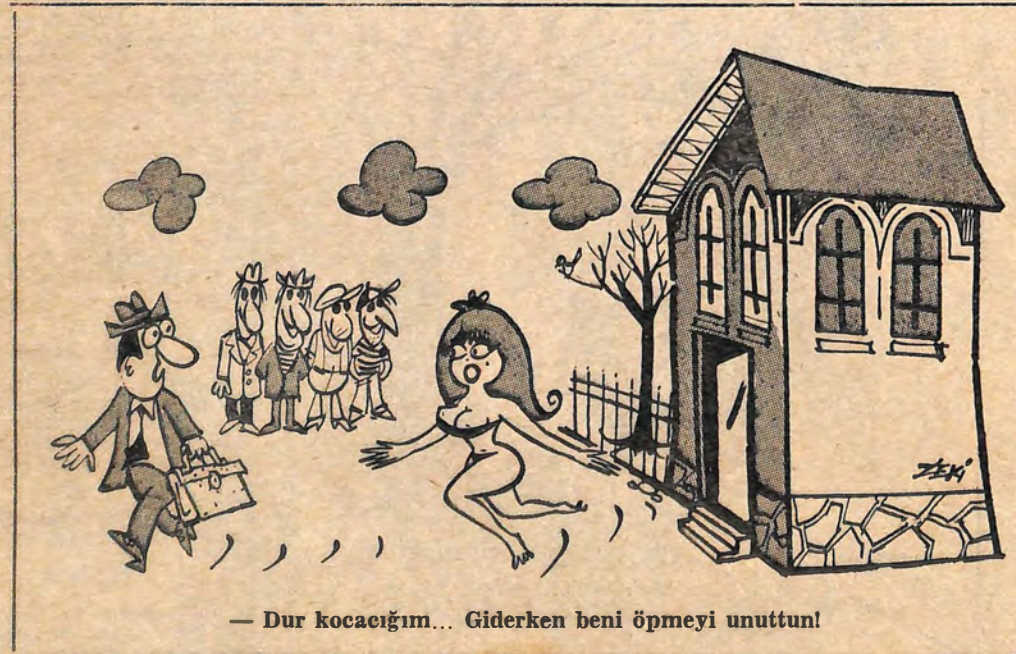
— Terbiyesiz, alçak!... Bir de başkasına peşkeş çekersin ha göğüslerimi?

Ben işin hâlâ farkında değilim. Ancak polisler gelip de, otobüsten zorla indirilirken, yaşlı kadının bağırmasıyla kendime gelebildim:

— Al ayol toplarını, yoksa bana mı bıraktın?

Şimdi derdimizi hâkime anlatacağız. İşin kötü tarafı, karım bile bu dalgınlığıma inanmıyor, hâkim nasıl inanacak?...

Zafer İZCİ

— Dur kocacığım... Giderken beni öpmeyi unuttun!

Adamımız CEYMİS BONT

9

ELİNİZİ ÇABUK TUTUN... BONT DÖNME-
DEN İSİMİZİ Bİ-
TİRELİM!...

HANİ SÜRP-
RİZİN?..

?!?!?

BONT DURUMU ÇAKAR
ÇAKMAZ KAMYONA
ATILAR.

RÖMÖRKÜN BU-
LUNDUĞU YER.

VİRAJLARI DELİ
GİBİ DÖNEN BONT

GELİYOR...
SIKI DURUN!...

SAHİL DUVARINI KENDİ-
KERİNE SİPER EDEN DR.
NO VE TAM KADROSU.

RÖMÖRKÜN AYRILDI-
ĞINDAN KEKLEKLERİN
HABERİ YOK ANLAŞILAN!

DR. NO'NUN KAPIYA YERLEŞTİR-
DİĞİ DİNAMİTLER, BONT'UN
TOKMAĞA DOKUNMASIYLA PATLAR!..
KAPI BONT'UN SURATINA YAPIŞIR...

UĞURLAR OL-
SUN... HAH HAH
HAAA!...

DENİZ

ALLAHTAN DENİZ DAL-
GALI, YUKSA NEFES ALA-
MAZDIM!..

BONT'UN BÜTÜN ÇABALARI BOŞA ÇIKAR.
KAPI DELİĞİNE SIKIŞAN BURUNU
BİR TÜRLÜ KURTARAMAZ...

KAMYONU DA ATEŞ-
LEYELİM DE HERKES
HAVAYA UÇTUĞUMU-
ZU ZANNETSİN!

SAHİL MUHA-
FAZA BOTU

DİKKAT.. DİKKAT..
İSKELE TARAFINDA
ŞÜPHELİ BİR GİSİM
VARI!

BONT BU İŞE
BURUNU SOKTUĞUNA
BİN KERE
PİŞMAN
OLUR...

KAPIYI ÇEKEN
KANCALAR

HAFTAYA-
SAHTE
BURUN!

it Adası

ROMAN

MUZAFFER İZGÜ

— 6 —

— Önce bizim misafirmiz ol, sonra uç Mollam, dedi.

Molla'nın dişleri takırdamağa başlamıştı. Kahveci Mestan, bu takırdamaları kendisi için dua ediyor zannederek ikinci defa kovanın kulpuna yapışmıştı ki, köylü ona:

— Otur ulan deli boy, dediler. Ama Mestan, ocağın yanından alıp geldiği kara bir sabunla Molla'nın başını sabunlamağa başlamıştı bile...

— Ulan şu deli, ulan şu deli!... Sabunu aldığı gibi attılar elinden... Mestan:

— Ulan bi bırakmazsınız ki sevap işliyecek, diyordu.

Muhtar emmi sordu:

— Nerden geliyon Molla efendi?

— Mısır'dan...

Köylü, sanki bir tek ağız, bir tek nefes olmuştu...

— Üüüüü!

Kalktılar, yine Molla'nın elini öpmeğe başladılar. Bizim köyde Mısır, demek, ilim demektir. Molla, tane tane konuşmağa başladı:

— Mısır'da onyedil yıl Arabyat tahsil ettim. Cilt cilt hadis, cilt cilt tevhit, cilt cilt tefsir okudum... — Aboooov!... Sen bizim günahlarımızı affeyle Yarabbi. Bizim gibi cahil kullarını, bu ilmi yüksek âlimlerin yüzü suyu hürmetine affeyle Yarabbi...

Molla konuşuyordu:

— Orada, bi daş odaya gapanarak kendimi tam onyedil yıl dışarı salmadım.

İhtiyarlar ağlamağa başlamışlardı bile. Himmet dayı:

— Zaten akşama kadar camide uyuyordum, bundan sonra geceleri eve getmiyeceğim, dedi.

— Bir gün bu daş duvarlar arasında bir seda eşittimi...

— Aboooov, Cebrailin sedasıdır, dedi köylü. Titremeğe başlamıştı herkes.

— Ol seda bana dedi ki, sen artık eyilerin arasına garişdin, çık dışarı, insanlara doğru yolu göster, dedi.

— Ver Mollam elini öpiyim!

— Ver Mollam elini yüzüme süriyim!...

— Nefsimi, o daşlar arasında terbiye ettim. Bi zeydin tanesi, bir kuru ekmek, bi testi suyla bir hafta idare ederdim.

— Allahım, sen affeyle bizim günahlarımızı...

— Bulgur çorbasına bile bazan laf ediyoruk.

Köylü Molla'yla böyle konuşurken ikindi vakti de gelmiş çatmıştı. Arap imam, loğ taşının üzerine çıkmış ikindi ezanını okuyordu. Molla:

— Haydi bakalım camiye, benim abdestim var, dedi.

Molla önde, babalarımız arkada, çocuklar en arkada caminin yolunu tuttuk. Molla caminin kapısına varınca, beş dakika kadar dua okudu, ondan sonra içeriye girdi. Ama girmesiyle çıkması bir olmuştu. Titriyordu... Bir köylü:

— Hayrola Molla? dedi.

Molla, duaları âyetleri peşpeşe sıralıyor, mihrabın önündeki kursunî taşı gösteriyordu.

— Ne var Mollam o daşda?

— O taş, o taş!...

Köylü, aptal aptal birbirinin yüzüne bakıyordu. Genci ihtiyar:

— O taş, o taş, diyordu ama hiç kimse o taşın ne olduğunu bilmiyordu.

Hüsmer:

— A be ben dedim, siz hiç dinemedi. Yalak taşından mihrap taşı mı olur dedim, benim sözüme kulak asan olmadı.

Molla, Hüsmer'e ters ters baktı. Kel Reşo, Hüsmer'in yakasını tutarak:

— Töbe de lan, diye bağırdı.

— Töbe demişim, olmuş sanki...

— N'olacak lan hiyar, bu daş başka daş galiba.

Molla, taşta yavaş yavaş ilerledi. Önce elini, sonra yüzünü sürdü:

— Bu daş, Turusina dağındaki bir mağaradan gelmiştir, dedi. Ol mağaraya her gece nurlar yağar, melâikeler dolar... Cümle günah affedicî melâikeler o mağaradadır.

Molla, taşın önünde hüngür hüngür ağlamağa başladı. Hiç Molla ağlar da, köylü durur mu? Nasıl ağlıyor millet, dizlerine vura vura, danelar gibi böğüre böğüre...

— A be biz neden yapmışız bu daşı yalak?...

— Bu daşı yalak yapanın elleri kötürüm ola...

— Ah ne etmişik biz, ne etmişik...

— Ne biliyim gardaşım, ne bilmiyim. Heç bilsem bu daşı yalak yaparmıydım?

Molla güldü:

— Demek yalak yaptınız ha?...

Sulu Bekir, hem ağlıyor, hem de:

— Ne biliyim Mollam, ne biliyim, diyordu.

— Tabii bilemezsiniz... Sizin gözlerinizin önünde gaflet perdesi var.

— Var Mollam var, sen bizim gusurumuza bakma.

— Sürün yüzünüzü!... İsladın göz yaşıyan daşı, isladın!...

Molla'nın bu emri üzerine taş, bir kaç dakika içerisinde, sümükle, suyla dolmuştu. Biz çocuklar bile bu kargaşalıktan istifade ederek cam-

nin içine dolmuş, taş oramızı buramızı sürmeğe başlamıştık.

Molla, ağlayan köylülere döndü:

— Şunu bilmiş olunuz ki ey cematı müslimin, her kim bu taşın önünde yedi gün yedi gece namaz kılsa, Allah onun her dilediğini yerine getirdiği gibi, cümle günahlarından da affeyler!... Ben o Turusina dağındaki mağarada tam yetmiş gün ibâdet ettim. Secdeye kapanık kaldım.

Hüsmer sordu:

— A be aç susuz?

— Aç susuz ya, Allah sabrını veriyordu.

Namaz kılındı ama, millet camiden çıkmadı bir daha... Molla:

— Beni önce kim gördü haber verdiyse, ben o eve misafirim, dedi.

— Ben, diye bağırdım camlinin içinde.

Babam ayağa kalktı:

— Buyur Mollam, gldek, dedi.

Eve koştum, anama haber verdim. Anam nerdeyse bayılacaktı. Çünkü, o güne dek bizim evin top-rağına molla ayağı deymemişti. Anamın dudakları titreyerek:

— O kara tavuğu çabuk kes, dedi.

İki tavuğumuz vardı. Hemen karasını değirmene koşturup kestirdim, geldim. Ben eve geldiğimde Molla'yla babam da gelmişlerdi. Anam, tam üç kere öptü Molla'nın elini. Molla babama:

— Sen camiye git, ibâdetinden galma, bir hafta o daşa yüzünü sür, dua et, dedi.

Babam:

— Ya size kim bakacak Molla efendi? diye sordu.

Beni göstererek:

— Bu oğlan bana yeter.

Babam, koşu koşu gitti camiye. Taşın mukaddes bir taş olduğu, başında yedi gün yedi gece ibâdet edilince cümle günahlardan kurtuluncayağı haberini köyde duymayan kalmamıştı. Köyde ne kadar erkek varsa doluştular camiye... Zaten millet, yan gelip yatmak için böyle bir şey bekliyordu. Hele böyle bir şeyin içine, dın gibi ulvî bir şey de girerse, köylü değil yedi gün yedi gece, yetmiş gün yetmiş gece bile camiden çıkmazdı...

Anam tavuğu pişirdi. Bir tepsinin içine koydu ve Molla'nın önüne getirdi. Molla:

— Buyur hatun, sen de ye, dedi.

Anam utanır gibi oldu. Fakat, böyle bir mollayla bir daha hayatı boyunca karşılıklı oturup yemek yiyemeyeceğini düşününce, o da sofraya oturdu. Anamın ne kadar çirkin bir kadın olduğunu anlamak için Molla'nın yüzüne bakmak kâfiydi.

Ben de sofraya oturdum. Tavuğu yedik. Kardeşlerim de dışarda, artan kemikleri yediler. Molla helâya gitti, abdest aldı. Camiye beraber gittik. Köylü hâlâ ağlıyor, taş yüzünü gözünü sürüyordu. Belki de köyümüzde o geceki gibi akşam ve yatsı namazı kılınmamıştır bir daha. Öyle ki, köylüyle Tanrı arasında bir adım mesafe ya kalmış, ya da kalmamıştı.

Köylüleri camide bırakıp eve gel-

ANADOLU BANKASI

AİLENİZİN BANKASIDIR.

(Feza Reklâm : 816 — 28)

diğimizde, anam komşulardan ödünç almış olduğu iki yatağı yere serek âdeta Molla'ya yataktan bir taht yapmıştı...

Molla, elini yüzünü yıkadı. Odaya girince soyunarak, bana seslendi:

— Çağır ananı!...

— Ana, diye dışarı bağırdım.

Anam, korka korka girdi içeri:

— Buyur Mollam, dedi.

— Ey hatun gişi, bu köyde hiç fakir var mı?

— Hepimiz fakiriz Molla efendi.

— Vah vah vah!... Öyleyse, git şimdi bana köyün en fakirini bul gel.

— Hepsı camide Mollam...

— Olmaaz, diye bağırdı. Onları bir hafta rahatsız etmek yok. Karı-ları gelsin, kızları gelsin. Çağır gel-sin bir fakir... Ona bi okuyum, bi üfleyim, evlerine bereket yağsın...

Anam, ezile büzüle:

— Bana okusan ya Molla efendi, dedi.

— Okuruz hatun gişi, sana nasıl olsa okuruz, önce işe köylüden baş-layalım.

Anam, gitti, Dürdane ablayı çağır-dı. Dürdane ablanın kocası askere gitmişti. Zavallı kadıncağız iki ço-cukla bunalmış kalmıştı köyde. O-nun bunun tarlasına ameleliğe gi-der, kendi doysa çocukları aç, ço-cukları doysa kendi aç kalırdı. Ama sefalet nedense yaramıştı Dürdane ablaya. Hâlâ gözlerinin önündedir o kadının endamı. Göğüslerinin ucu, eski işliği çok kez delerdi. Bol şal-varının içindeki iri kalçaları sanki bu yokluğa meydan okurcasına tiril tiril titrerdi yürürken.

Dürdane abla evimize geldiği za-man, anamın bir elini bırakıyor, ö-tekî eline yapıyordu:

— Allah senden razı olsun Güli-zar abla, Allah senden razı olsun. Bu eyiliğini heç unutmam, diyordu.

— Fakir deyince sen geldin aklı-ma. Şu eksik eteğe bi okutturayım da gurtulsun cümle irezillikden de-clim kendi kendime...

Molla'nın oturduğu odaya girdim: — Bir fakir geldi Molla efendi, de-dim.

— Hatun gişi mi? diye sordu.

— He, dedim. Dürdane abla geldi. Kocası askerde...

Molla'nın gözleri iri iri açıldı. Ya-nındaki kara kaplı kitaba iyice yu-mulduktan sonra:

— Söyle gelsin, dedi.

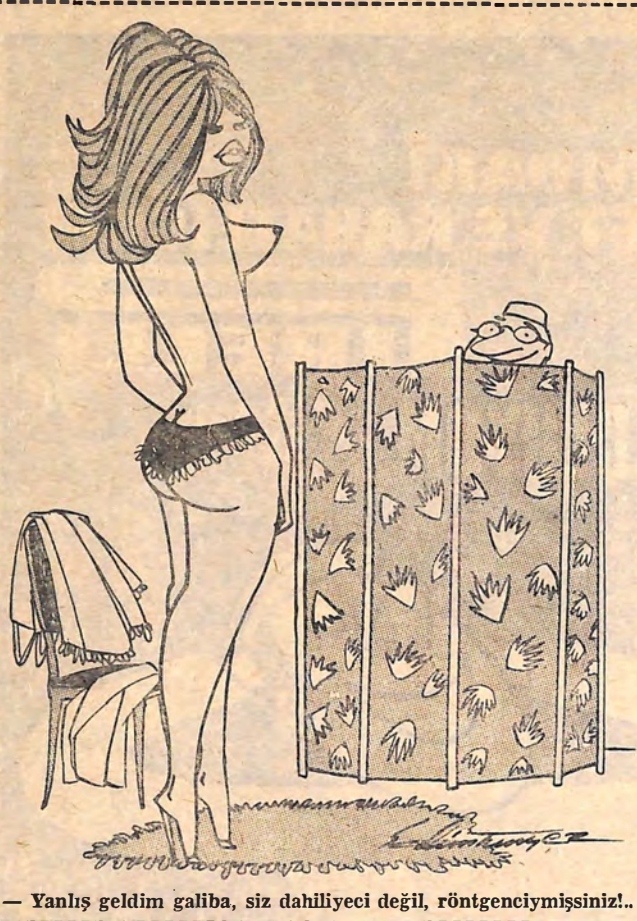
Dürdane abla Molla'nın önce işli-ğinin ucunu, sonra ellerini öptü.

— Sağol kızım, sağol!... Şöyle ot-tur!...

Dürdane abla, Molla'nın elini öp-tükten sonra önüne diz çöktü.

— Demek fakirsiniz ha kızım?

— Bi lokmaya muhdacız Mollam...

— Yanlış geldim galiba, siz dahiliyecî değil, röntgenciymişsiniz!..

— Eyi kızım eyi... Bana döndü Molla:

— Hadi sen şimdi dışarı çık! Ben hatun gişiye okuyacağım...

Dışarı çıktım. O güne dek, bir Molla'nın nasıl böyle iksirli dualar ettiğini görmemiştım. Öyle bir me-rak uyandı ki içimde, ne olursa ol-sun, görecektim. Bir Molla'nın zen-ginlik duasını nasıl yaptığını seyre-decektim.

Eşğimizin bağlı bulunduğu ahıra geçtim. Bizim evler, çerden çöpten yapıldığı için, deliği dırsığı eksik ol-mazdı... Eşeği bir kenara çektikten sonra, deliğin birine gözümü uydur-dum.

Molla, kara kaplı kitaptan bir şey-ler okuyordu. Okuyor okuyor, sonra Dürdane ablanın yüzüne üflüyordu. Bu fasıl on dakika kadar devam et-tikten sonra, Molla:

— Yaklaş hatun gişi, yaklaş ki ü-fürük keskin olsun, dedi.

Dürdane abla, korka korka yak-laştı Molla'ya.

— Daha yaklaş hatun gişil... Da-ha yaklaş!...

Dürdane ablayla Molla, burun bu-run geldiler. Heyecan ve korkudan Dürdane ablanın memeleri kalkıp kalkıp iniyordu. Nasıl oldu bilmem, bir üfürükten sonra Molla Dürdane ablanın bu dirî göğüslerine yapışı-verdi...

Molla, çok yavaş konuştuğu için ne dediğini anlamıyordum. Ama Dür-dane abla entarisini çıkarmağa baş-lamıştı. Hem ağlıyor, hem de soyu-nuyordu...

Bundan sonrasını seyredeemedim. Uykum gelmişti. Ahır dolandım ve çul yatağımın içine girdim. Uyumu-şum...

Köylü, üç gündür camideydi. Ye-mekler camiye taşıyor, caminin önünde yeniyordu. Molla da bu ara-da bizim evde hergün bir kadına zenginlik duası okuyordu. Anam, ge-ce yarısı uyandırdı beni:

— Molla çıkıp gitti oğlum, dedi.

— Camiye gitmiştir ana.

— Yok oğlum, camiye taraf de-ğil, bu tarafa getti.

Biraz bekledik ama, sonra uyuya-kaldık.

Sabah kalktığımızda Molla her za-manki gibi yatağındaydı. Odaya, ib-rikle suyunu götürdüğümde sordum:

— Gece camiye mi gittin Mol-lam?

Molla, bu sorum üzerine heyecan-lanır gibi oldu, ama belli etmeksi-zin:

— Camiye getmedim... Köyün et-rafında yedi kere dolaşarak, yetmiş yedi dua okudum. Gelecek yıl inşal-lah bu köyde görülmemiş bolluk o-lacak...

Molla'nın bu söylediklerini anama anlatınca, o kadar sevindi ki, Bıyık Mustangillerin getirdiği kuzuyu baş-ka bir şevk, başka bir iştahla dol-durdu.

Beş gün olmuştu... Ama Tanrı, dualarını iyice kabul etsin diye, mil-let yemek yerine, günde bir parça ekmek, domates veya biber yiyordu. Halsiz düşmüşlerdi. Ama bu halsiz-liklerini, her namazda Molla moral eğitimi yaparak gidermeğe çalışıyor-du.

Yedinci günü akşamı, Molla'ya o-kunmak için üç kadın gelmişti. Helé içlerinde bir Pembe abla vardı ki, köyün en güzel kadınlarından biriy-di. O yaşında bile, bu kadını çiril-çiplak görebilmek için heyecan duy-muş, Pembe abla soyunurken yanı-mda duran eşeğin neden bilmem ku-lağını ısırmıştı... Eşek, can havliyle anırınca, anam ahıra koşmuş, a-ma çok şükür beni görmemişti.

Molla, her üç kadına birden zen-ginlik duasını okuduktan sonra bit-kin vaziyette yere uzandı... İşte Molla'yı son görüşüm, o yerde yü-zü koyun yatışı olmuştu.

Köylü de bir daha görmedi Mol-la'nın dışarı çıkmasını bekliyorlar-yatağı bomboştı. Çilesini doldur-muş, camiden bitkin bir vaziyette çıkan yürümekten âciz köylüler, bi-zim evin etrafında toplanmış, Mol-la'nın dışarı çık masını bekliyorlar-dı... Babam içeri girdi:

— Nerde Molla efendi? diye sor-du.

— Bilmem, dedim.

— Uçtu mu acaba?

— Gece buradaydı.

Babam, Molla'nın yatağını öptük-ten sonra:

— Mis gibi kokuyor, dedi.

Köylünün Molla'yı arayacak mecâ-li yoktu:

— Nasıl olsa biraz sonra ibâdet ettiği yerden çıkar gelir, dediler ve evlerine dağıldılar. Molla akşama kadar görünmedi. Sanki yer yarıl-mış, içine girmişti. Ara ara yoktu Molla.

(Devamı var)

Belediye Zabıtası esnafı sık sık kontrol edecek.. — Gazeteler —

**ARACIMDAKİ
EMNİYET VE RAHATLIĞIMI
PIRELLI
BORÇLUYUM**

TÜRK-PIRELLİ TİCARET A.Ş.

P-1 *UĞUR K.*

(Ak. : 27)

Bizim Yokuş

Yusuf Ziya
Ortaç

Bütün kitapçılarda

Fiatı: 12.50 lira.

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-
lığı 25 lira. Yabancı memleket-
lere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira.
Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

©
İLAN FİYATI : Kapak içi, san-
timi 25 lira, iç sayfalar 40
liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

**Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!**

**BASIN İLÂN
KURUMU**

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : **BASIN KURUMU**

Milletler Gülüyor

Önemli sebep

Delikanlı, sevgilisinin elini tuttu:

— Brigitte, seni çok seviyorum, sensiz yaşayamam. Sana evlenme teklif etmeye cesaret edemiyorum?...

— Bu şılganlığın neden?
— Bu üç sebepten dolayı, birincisi param yok..
— Teşekkür ederim sevgilim, diğer sebeplerin bence ehemmiyeti yok!

Sır

Biri, ötekine sordu:
— Konuştuğun kız sır saklar mı?

— Hem de nasıl... Düşün, benimle iki aydır nişanlıymış da benim haberim yok!...

Artist!

Güzel olduğu kadar erkek delisi bir İtalyan artist, bir gün tiyatro müdürünün yazıhanesine girer:

— Bana çok az para veriyorsunuz, bir gecede üç bin lîre hak etmez miyim ben?

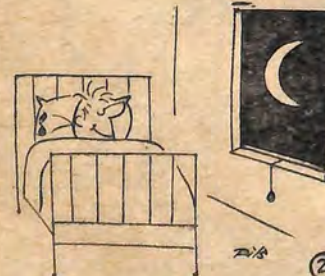
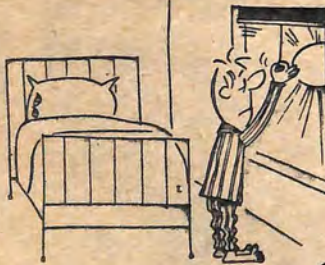
Müdür, artistin yarı çıplak kıyafetine bakarak:
— Evet, hak ediyorsun.. Fakat temsilden sonra...

Tehlikeli numaralar!

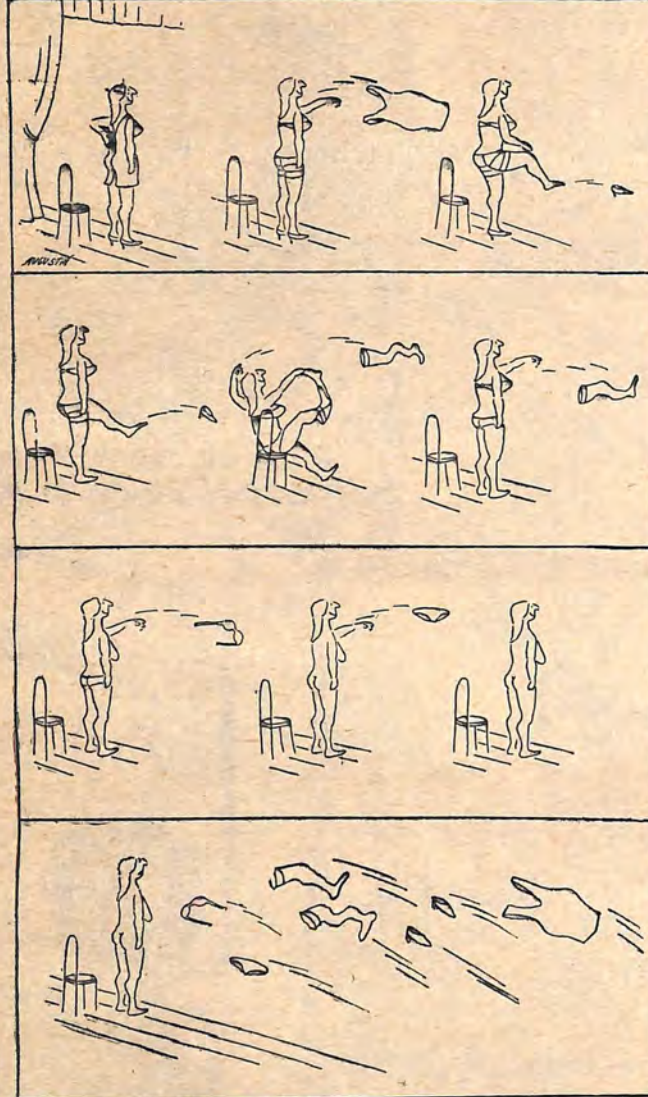
Pilot, gökte uçağıyla saçları diken diken bir hale getirecek akrobasi numaraları yaptıktan sonra, yanında duran arkadaşına döndü:

— Bahse girerim ki, yerden seyredenlerin yarısı, bizi düşecek sanmışlardır.

Arkadaşı başını salladı:
— Havadakilerin de yarısı bu düşüncede idi!...

Yazış

Striptiz

Buzdolabı

Mağazanın komisyonecusu, bir ev kadınına taksitle bir buzdolabı alması için dil döktüyordu:

— Madam, düşünün bir kere, size teklif ettiğim buzdolabı, az bir taksitle vereceğim için size bedava gibi gelecek. Üstelik birçok yiyecek şeylerinizi koruyup size para kazandıracaktır.

Kadın, başını salladı:

— Orası doğru, fakat biz, taksitle aldığımız yiyecek şeylerin bedellerini ödemek için yol masraflarını kısıyoruz. Çamaşır makinesinin taksitini ödemek için, sabun tozu ve saire kullanmıyoruz. Televizyonun taksitini karşılamak gayesiyle eğlence yerlerine, gezmeğe gitmiyoruz. Artık tasarruf yapacak bir şeyimiz kalmadı, anladınız mı?

Sürpriz

Büyük romancı, eserlerini neşreden kitabevinde oturmuş, son çıkan bir kitabını okuyucularına imzalıyordu. Hali vakti yerinde bir adam yanına yaklaştı:

— Bizim madam eserlerinizi çok beğeniyor, yarın doğum günüdür, bu münasebetle ona son çıkan kitabınızı hediye edeceğim. İmzalar mısınız lütfen?

— Bu imzalı kitap ona bir sürpriz olacak değil mi?

— Öyle, o bir Cadillac bekliyordur!..

Son kavgı

Şiddetli bir ağız kavgasından sonra koca, ceketini giyip kafasına şapkasını geçirdi; karısına dönerek:

— Artık seninle yaşamaz, bu son kavgamızdır, gidiyorum artık...

Kadın, oturduğu yerden sordu:
— Nereye?

Koca, kapıya doğru yöneldi:
— Dünyanın öbür ucuna gideceğim, senden kurtulmak için dağları tırmanıp, denizleri aşip bir maceraya atılacağım.

Ve sokak kapısını açtı, dışarıda yağmur yağdığını görünce, karısına döndü:

— Haydi yine talihin varmış, yağmur başladı...

Sıcak şehir

Güney şehirlerinden birine gelen bir turist bindiği otomobilin kâh sağdan, kâh soldan gittiğini görünce şoföre seslendi:

— Neden sağ yolu takip etmiyorsun?

Şoför, cevap verdi:

— Bu şehirde, sağa, sola bakan yok, herkes gölgelik yer nerede varsa oradan gidiyor.

Makarna

Edvard, seyahate çıkan arkadaşına:

— Paris'e yalnız mı gidiyorsun?

— Evet...

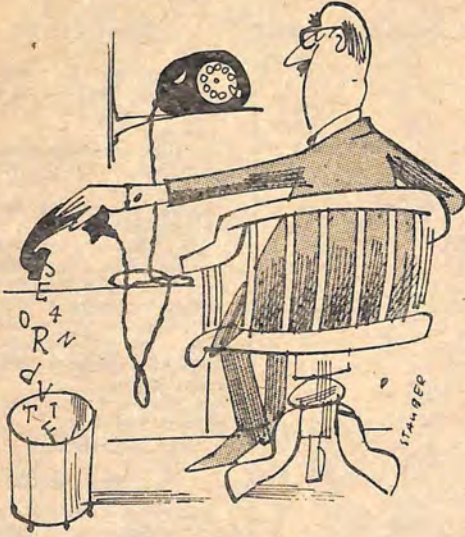
— Niye karını götürmüyorsun?

— Dostum, sen İtalya'ya giderken yanına makarna alıp gider misin?

— İşte, eteklerimi istediğin gibi uzattım!

Dünya Karikatürleri

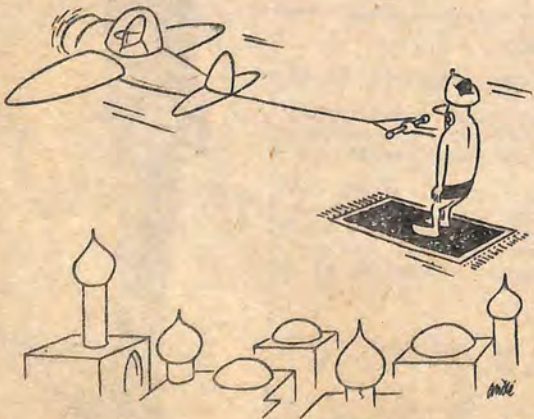
YAZISIZ

-ÖLDÜR, ÖLDÜR, BIKMIŞTİM ZATEN!

YAZISIZ

YAZISIZ

-AFFEDERSİNİZ, YANLIŞ KAPI ÇALMIŞIM...
İÇERDE BİRAZ DİNLENEBİLİR MİYİM ACABA?

AKBANK

1967 yılına

1 MİLYAR

Lirayı aşan mevduat ve
109 Şubesi ile girmiştir.

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE

BİR DEFADA

MİLYON

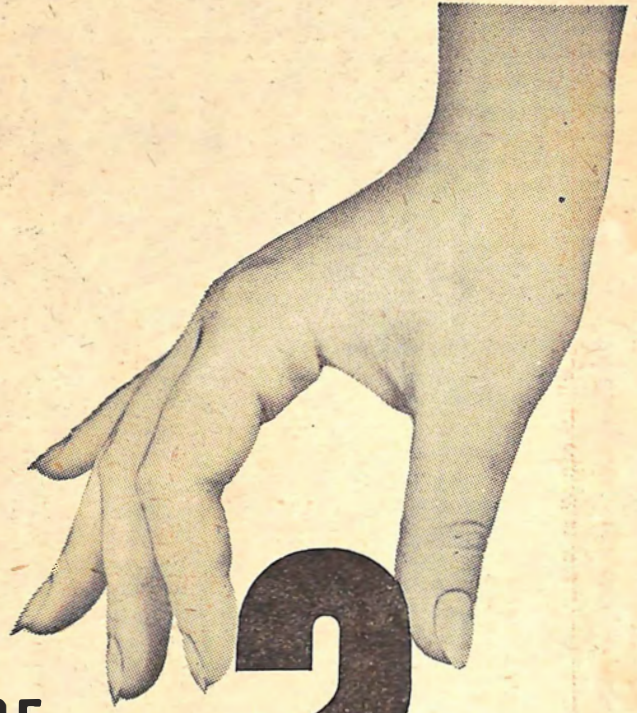
LİRA

LÜKS APARTMAN DAİRELERİ
ÇOK ZENGİN
PARA İKRAMİYELERİ

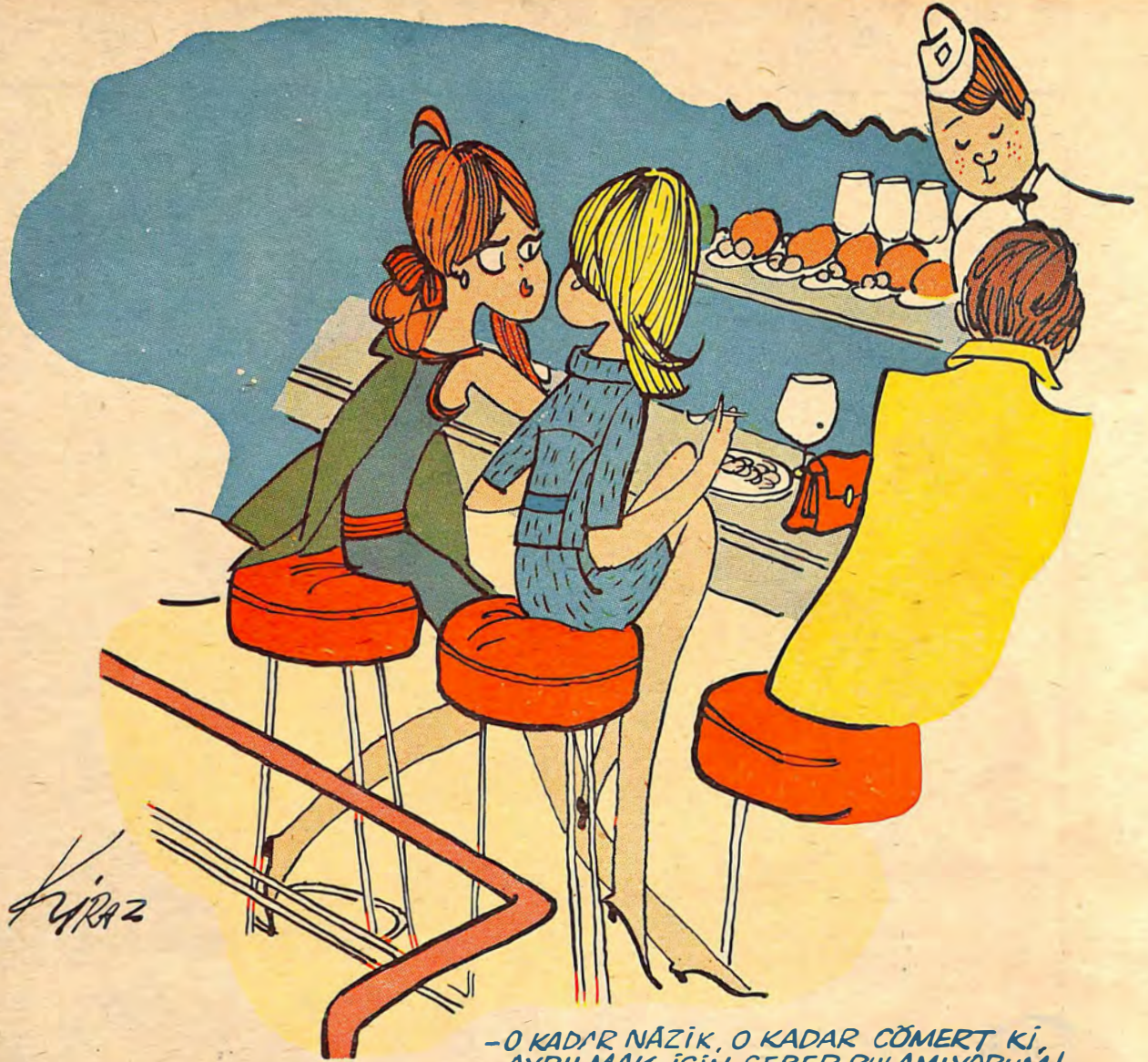
Apartman daireleri, kaliteli malzeme
kullanılarak, en temiz işçilikle özel
surette inşa edilmiş kaloriferli parke
ve marley döşemeli tam konforlu
ideal birer aile yuvasıdır.

Paranıza güven, yuvanıza huzur

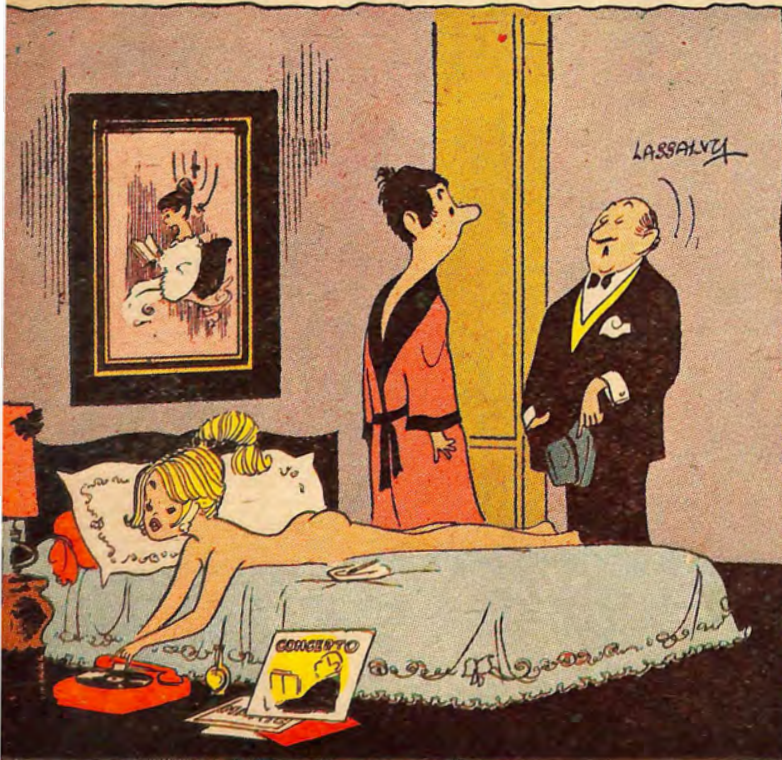
AKBANK

A K B A B A

-O KADIR NAZİK, O KADAR CÖMERT Kİ,
AYRILMAK İÇİN SEBEP BULAMIYORUM!

-TANIYOR GİBİYİM, KİM BU GÜZEL KIZ ?

"MAL BEYANI"